— Se, jag bådar eder en stor glädje.

Pris 10:-

Maranata-Du, vår Herre, kom!

JULEN
1984

Midnattsropet

Guds budbärare

Predikan av
ARNE IMSEN

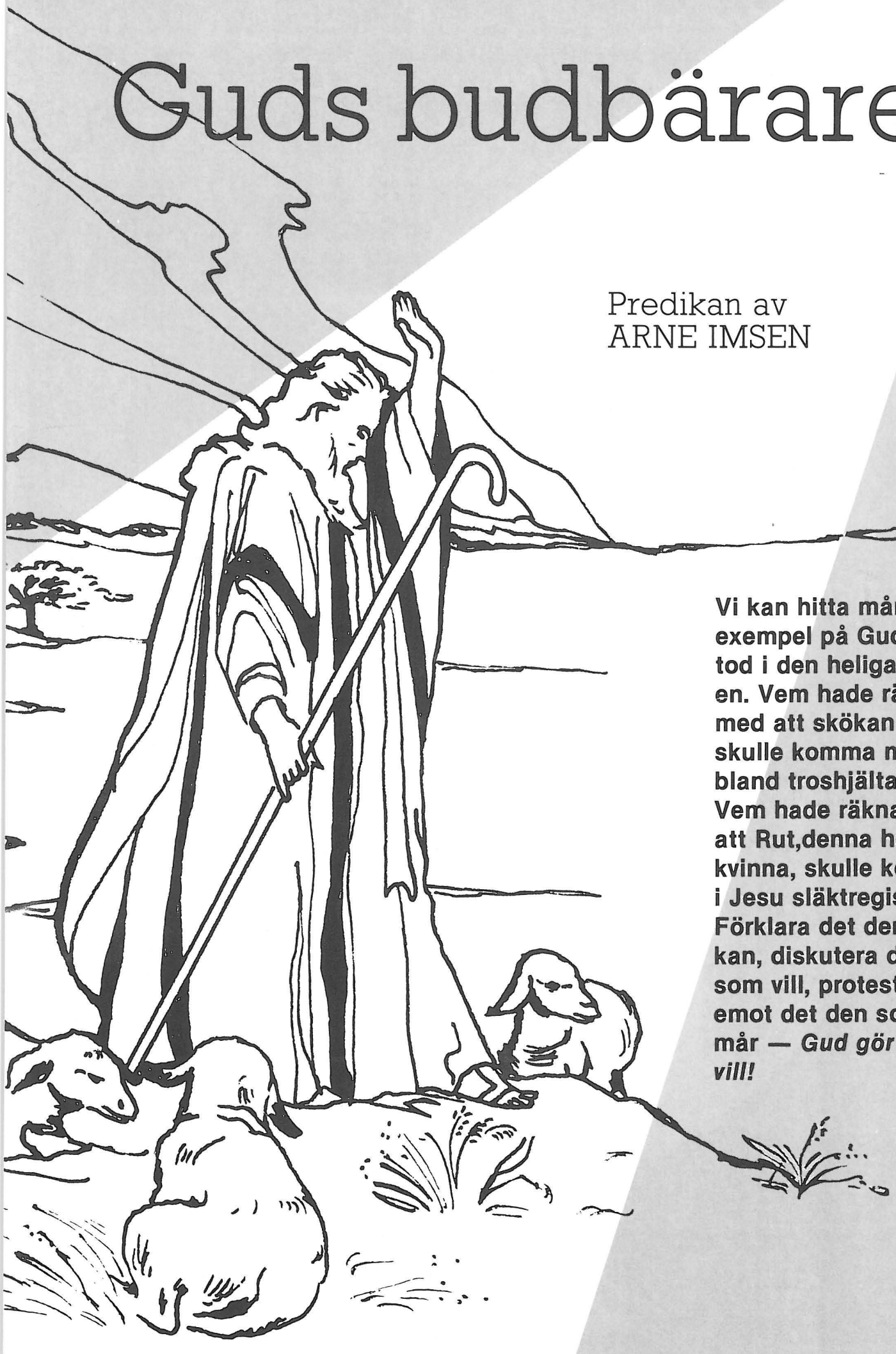

Vi kan hitta många exempel på Guds metod i den heliga historien. Vem hade räknat med att skökan Rahab skulle komma med bland troshjältarna? Vem hade räknat med att Rut,denna hedniska kvinna, skulle komma in i Jesu släktregister? Förklara det den som kan, diskutera det den som vill, protestera emot det den som förmår — *Gud gör vad han vill!*

Hebreerbrevets första kapitel är inspirerande att läsa, för det ger oss insikter som är väldigt värdefulla. Vi får lära oss de hemligheter som människan egentligen jagat i alla tider för att förstå de innersta sammanhangen med avseende på både den synliga och den osynliga skapelsen. Från första versen läser vi: *Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu på det yttersta av denna tid talat till oss genom sin son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen.*

För det första står det alltså att Gud har talat. Och eftersom det så bestämt står att Gud har talat, måste det finnas någon som har lyssnat. Vidare står att Gud har talat till fäderna genom profeterna. Detta att han talat till fäderna säger oss en hel del. Vi hänger inte i luften, vi är inga isolerade företeelser, utan det finns ett sammanhang. Följer vi linjerna bakåt genom historien, så ser vi hur dessa profetgestalter träder fram på ett mycket förunderligt sätt. Det visar sig att Gud har valt att tala genom särlingar och underliga människor.

I julbudskapet bekräftas i allra högsta grad att Gud väljer att tala genom särlingar. Han uppenbarar hemligheter i varje tid. Han gjorde det också i samband med Jesu födelse. När vi tar reda på vilka det var som tog emot budskapet, kan vi också fråga oss vad orsaken är till att just dessa blev bevärdigade att få uppenbarelsen.

I Lukas evangeliums andra kapitel är allt befriat ifrån teatraliska eller utmålande effekter. Komprimerat och klart redogöres för ett skeende. Med inspiration och övertygelse leds uppenbarelsen vidare.

I Lukas 2 från vers 8 heter det: *I samma nejd voro några herdar ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem.* Det här är alltså inte ett budskap för högtidliga, värdiga och massiva folkfester. Utan det är ett budskap som kommer helt överraskande och oväntat till dem man sist kunde föreställa sig; där ingen hade väntat någon uppenbarelse; dit kom Herrens ängel.

Därute i nejden var några herdar. De ägde säkert inte några speciella förutsättningar eller hade kvalificerat sig genom att vara särskilt religiösa. De var helt aningslösa inför detta överväldigande, och de kunde inte programmera eller förutsäga något. Det enda de kunde göra var att handla i överensstämmelse med budskapets innehåll.

Det förefaller som om Gud på ett speciellt sätt reserverat överraskningsmomentet åt uppenbarelsen. Gud kommer på sitt eget sätt genom de redskap han själv utväljer. Detta faktum är ett stort problem, för det brukar skapa invändningar. Dem Gud utväljer saknar vanligtvis policy och image. De är inte kända och ansedda. De är knappast tillräkneliga i offentliga sammanhang. Men Gud är inte intresserad av det. Budskapet ska fram; det är det väsentliga.

Herdarna på marken var alltså inte fyllda av någon kritik emot Guds sätt att uppenbara sig, utan de levde sitt liv i sin värld; ganska isolerade och ointressanta för sin samtid. Och helt plötsligt lyftes de fram i händelsernas centrum, fick informationer som var helt sensationella och oerhörda. De fick ett förtroende som egentligen alla avundades dem; ända uppifrån kejsaren och ned till den lägsta potentat av profana eller religiösa makthavare.

Vi läser vidare: *Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet kringstrålade dem och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje som skall vederfaras allt folket, ty idag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba. I detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag! När så änglarna hade farit ifrån herdarna upp till himmelen, sade dessa till varandra: Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har skett och som Herren har kungjort för oss. Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef och barnet som låg i krubban.*

Troligen var det en fördel för dem att de inte hade några heliga skrifter. De var ju inte ute på fältet för att studera. Och troligen var de i total avsaknad av teologisk kunskap. De hade inga eskatalogiska spekulationer för sig, och resonerade uppenbarligen inte om sådana ting som skulle tima i deras egen samtid. Vad de sysslade med var att vakta fåren som blivit dem anförtrodda, och de hade förmodligen all möda att klara av det. De hade långa och arbetssamma dagar, och var dessutom fattiga. På alla områden saknade de möjligheter att studera, forska eller resonera. Budskapet var så överväldigande och chocken så kolossal, att det enda förnuftiga de kunde göra var att skyndsamt dra åstad för att se vad som blivit dem berättat i uppenbarelsen.

Möter man en sådan överväldigande uppenbarelse som detta är frågan om, utan att ha auktoriteternas sanktioner, erkännanden och omdömen, så är det lätt att gripas av förvirring eller osäkerhet. Det har ju alltid varit så, att där Gud satt utropstecken, har människorna med hjälp av sina auktoriteter satt frågetecken. När Gud kommer med sin uppenbarelse, så har de religiösa auktoriteterna i alla tider tagit udden och kraften av budskapet. Många predikanter, teologer och förkunnare har gjort sig skyldiga till det misstaget. Man har nedvärderat det på ett föraktfullt sätt. Det är ingen tillfällighet att Skriften säger: *Förakta icke profetiskt tal.*

Det verkar som om vi har en reservation inbyggd i vår natur. Om någon ovanlig människa kommer med något, då måktar vi inte öppna oss oreserverat och ta emot det. Vi vill först ta reda på vad auktoriteterna har att säga. Och så har vi en hel ranglista med auktoriteter inom olika områden. På teologins, församlingsvårdens, eskatalogins och psykologins område — ja, experter som oupphörligen mal sönder och dissekerar det Gud har sagt.

Men herdarna hade inga sådana kontakter. De vände sig alltså inte till något lärosäte eller någon auktoritet, utan de samtalade med varandra och fattade ett heligt beslut: Låt oss gå dit! Och så drog de åstad. Deras reaktion när de kom till Betlehem och det stall där Jesus var, måste ha varit djup förvåning. De hittade där ingen mottagningskommitté, inga prominenta personer, ingen överstepräst eller skriftlärd.

Senare kunde man finna dem vid korset, där de var tongivande, men vid krubban fanns de inte. Visst var det trångt och besvärligt i Jerusalem vid Jesu födelse, men det var inte på grund av att Messias var född, utan på grund av en så trivial sak som en skattskrivning. Och den här gången var det något alldeles speciellt, på grund av att det var den första. Människorna var samlade där på grund av ett politiskt dekret. Kejsar Augustus hade befallt det, och det ålåg varje lojal medborgare att inställa sig på den skattskrivningsorder de fått. De var alltså inte där för att de fått en uppenbarelse. De hade inte kommit dit därför att de förnummit att något var i görningen. De var där för att skattskrivas.

Men till den förrättningen var inte herdarna kallade. De var helt ointressanta. Herdar mantalskriver man inte. Herdar är inga skatteobjekt. Herdar är inga politiska opinioner att räkna med. De hade inte ens rösträtt.

Herdarna var inte där, men där fanns medelklass och överklass; där fanns handlare och hantverkare, yrkesmän och -kvinnor i alla kategorier. Inte för att tillbedja

forts. sid. 36

10 år med Guds nåd!

Vi skriver år 1984. Det är jultid, och kalendern mäter mer än tio års intensivt och växlingsrikt arbete för församling, mission och människor på Gamla Bro. Den dag dessa rader skrivs, är fylld till brädden med omväxlande uppgifter. Stigs problem, som blev riksbekanta för några veckor sedan, besök för föredrag hos några tiotal blivande socionomer, mötesförberedelser, överläggningar om alla kostnader med ständigt ökande trender såsom för el, värme, hyra, telefon, annonser och andra mycket betungande kostnader såsom resor och uppehälle för våra älskade missionärer på två kontinenter. Förvisso finns det mycket att ta med i samtal, bön och kalkyler. Förra året chockhöjdes hyran med 85%. Nu aviseras en ny hyreshöjning på 52%, vilket ger oss intrycket att hyresvärden vill tilltvinga sig den en gång så demolerade fastigheten, som efter mödosamt arbete och betydande investeringar av likvida medel helt underbart förvandlats till ett fungerande missionscenter i en ökänd omgivning. Hyrespåslagen är helt astronomiska för en ideell verksamhet. De tre senaste årens trappsteg ser ut så här: 176 000 kr, 325 000 kr och 496 000 kr samt värmetillägget, vilket innebär att hyra + värme för 1985 kommer att röra sig omkring 600 000 kr.

TIO ÅR av omfattande arbete går förvisso inte spårlöst förbi. Den trogna skara som i alla situationer ståndaktigt arbetat vidare i denna förunderliga gemenskap, är präglad för hela livet de pionjärinsatser som utförts här i det tysta, utan skryt och överdrifter. Detta har varit möjligt genom det trofasta och ståndaktiga bistånd ni, kära vänner, gett under kampfyllda perioder och år.

OCKSÅ DETTA mödosamma verksamhetsår hastar mot sitt slut, och ännu en gång måste jag vända mig till er med en innerlig vädjan om all den hjälp ni kan bistå med, i en akut situation, helt betingad av den tilltagande oviljan i samhället att ekonomiskt markera den uppenbara skillnaden mellan kommersiell och ideell verksamhet. Detta är givetvis ett led i den politiska målsättningen att genom avgifter och bidrag styra och kontrollera all verksamhet inom praktiskt taget alla områden. Det är en mycket farlig utveckling, där vi såsom kristna med stor beslutsamhet och offervilja måste hävda den kristna församlingens suveränitet och handlingsfrihet, i ödmjuk lydnad för Guds eget ord. Risken för att alla samhälleliga intrång i församlingslivet verkar avtrubbande och sövande är helt uppenbar och märks allt tydligare i en uddlös förkunnelse och ett underhållningspräglat gudstjänstliv.

DET ÄR genom våra gemensamma insatser på olika områden, ett resultat av personlig tro och överlåtelse, som Guds verk skall gå vidare genom det levande gudsordets framgång. All annan framgång är förgänglig och fåfänglig, och all annan styrka är mänsklig och förintande för allt andligt liv. Detta är tidlösa andliga lagar, som skapat disciplin och stridsmoral bland Guds folk också under reträtt- och avfallstider. Det är en ynnest och ett erbjudande att få ge ett ärligt och kännbart offer åt ett Guds verk som icke sålt sin förstfödslorätt för tillfälliga och världsliga favörer.

HÖSTENS BIBELSKOLA markerade en ny generations hoppingivande delaktiggörelse av undervisning och andens gåvor. En stor skara ungdomar som fostrats i Pilgrimsskolans hemundervisning av visionära och medvetna föräldrar söker sig fram på trons väg för att göra sin kallelse och utkorelse fast. Och vi anar att dessa ungdomar, som undsluppit den skadliga påverkan och fostran som ges i daghem, förskolor och grundskolor i dagens Sverige, liksom Daniel och hans kamrater som lät sig angeläget vara att icke orena sig vid konungens bord, kommer att vid de prövningar som vi med säkerhet möter, att vara friskare, visare och sundare. Den generation som fostrades i öknen, fick inta löfteslandet!

GAMLA BRO har under tio års tid fått vara ett märkligt center för evangelisation. Huset i sig utgör en predikan om vad förvandlande människor kan utföra, inspirerade av tro och vision. Och tillvaron på Gamla Bro — "förvandlat av ungdom som förvandlats av evangelium", blev inte bara en utmaning mitt i huvudstadens värsta kvarter, utan också en praktisk bibelskola. Där har fostrats fram en skara evangelister som vet vad mission vill säga. I provins efter provins, land efter land, börjar man praktiser den strategi som är den enda tänkbara för Jesu lärjungar: att ge sitt liv för bröderna. De hotell- och serveringsgäster som genom besök på Gamla Bro fått ett nytt perspektiv på livet och mött Jesus Kristus är inte få.

VI KÄMPAR inte för att till varje pris klamra oss fast vid en viss plats eller uppgift lokalt. Men vi tror att Gud än en tid vill att vi ska finnas kvar, mellan centralstationen och porrklubbarna, mitt i Stockholms populäraste affärscentrum, för att skrika ut ett desperat midnattsrop, innan den kvävande, korrumperade natten kommer, då ingen kan verka.

GAMLA BRO har vi byggt upp och kämpat i med vårt hjärteblod. Det är ett monument på den lidande kärlekens övervinnande kraft. Den sista återstående resten av fritt föreningsliv i Sverige. Vi kämpar med väckelsrörelsens självklara krav på oberoende, yttrandefrihet och religionsfrihet. Mot Storebror och alla hans antikristliga resurser. Här finns den fria församlingens kompromissläsa liv. Gamla Bro representerar något som är mycket sällsynt i Sverige idag.

GAMLA BRO har hela tiden burits av frivilliga offerinsatser; både ekonomiskt och praktiskt. Varje säng som bäddas på hotellet, varje tallrik som diskas, golv som torkas, kaka som serveras, krona som offrats och telefonsamtal som förmedlats är ett vittnesbörd om utgivande kärlek, tro verksam genom kärlek och en daglig fungerande församlingsgemenskap.

JUST NU behövs en kraftig ekonomisk insats. Vi manar alla våra vänner att lyssna till vårt upprop och hjälpa till med en gåva, ett lån eller som borgensman för ett lån. Du kan använda inbetalningskortet som medföljer, och förmedlar din gåva till församlingens konto.

JULEN LIGGER framför. Låt oss också detta år förena våra insatser till att förmedla en gåva till våra vänner på de yttre fälten, och stödja dem i deras utgivande arbete för människor som på alla områden saknar sådant som vi menar hör till livets absoluta nödtorft.

Maranatahälsningar med 2 Kor. 9:6-15

Med tack för det gångna året
önskar vi en

Fridfull helg

och ett

Gott Nytt År!

till *Midnattsropets* alla läsare.

Vi tackar också alla som varje gång gjort det möjligt att få fram denna budbärare under det gångna året; medarbetare, distributörer, försäljare, gåvogivare och tryckeri.

Redaktionen

SAMH
BERÖVA
heder, familj, a

Reportage: STIN

Den här kusliga sannskildringen om Sandviken-tragedin som blivit en riksangelägenhet, är ett tecken på väggen som talar sitt tydliga och ödesmättade språk om tiden vi lever i, dessa sista flyende minuter av år 1984.

Bibeln, Guds eget ord, talar om hur i de yttersta dagarna laglösheten förökas, och kärleken hos de flesta därför kommer att kallna. Vi lever nu i en situation då man genom lagstiftning gett olika myndigheter möjlighet att skilja barn från deras föräldrar, spärra in oförvitliga medborgare i fängelse eller mentalsjukhus, genom skattelagstiftning omöjliggöra ideellt arbete, och i totalitär kontroll lamslå medborgarnas handlingsfrihet och tankeliv till total vanmakt. Allt i humanitetens, demokratins och liberalismens namn. Sverige är verkligen prototypen på den kultur som bäddar för Antikrists framträdande. Laglöshetens hemlighet i full verksamhet! (2 Tess. 2) Här gäller det att äga ett förstånd med vishet. Allt detta sker medan kristenheten tiger!!!

Stig Ekström, var en vanlig, hederlig, svensk familjefar. Han arbetade som kyrkvärd i Sandviken, och hade ett lyckligt familjeliv med hustru och två barn; Mats, 5 år och Lisa, 3. De var lite bekymrade över att Mats var lite sen; han talade just ingenting före tre års ålder. Därför föreslogs föräldrarna att sätta pojken i en förskola där han kunde få stimulans. Tyvärr följde föräldrarna aningslöst det rådet. Tyvärr, måste vi säga, eftersom det var just personalen på förskolan som genom sina beskäftiga anklagelser slog familjens liv i spillror.

Häxprocess

Stig Ekström har en allergi, som periodvis yttrar sig i ganska besvärliga utslag och kliande sår. Den allergin har Mats ärvt. Och ideligen kom pojken till förskolan med fula märken och plåster på armarna. Personalen blev fundersam. Istället för att, vilket borde ha varit självklart och naturligt, vända sig till föräldrarna och fråga vad såren berodde på, började man bearbeta Mats med sina misstankar: "Röker din pappa cigarretter?" Som förut nämnts, hade Mats talsvårigheter, och det var inte så lätt att kommunicera med honom och förstå vad han sa. Men så småningom fick man fyra ödesdigra ord ur pojken: "Pappa Mats illa cigarrett". Liksom under häxprocessernas dagar får barnens vittnesbörd eller förmenta utsagor utslagsgivande betydelse.

I sammanhanget kan kanske nämnas att Stig Ekström inte röker. Han slutade för sju år sedan. Och när konfirmanderna satt i kyrkans vapenhus och rökte, sa Stig till på skarpen, eftersom han naturligtvis tyckte det var opassande. Mats hade varit med pappa på jobbet och blivit vittne till händelsen, och tyckte naturligtvis som pappa illa om cigarretter.

"Beviset"

Men på förskolan hade lärare och psykolog tillsammans genom pojkens uttalande fått det slutgiltiga "beviset". Helt klart var Mats' pappa en sadist som brände sonen med cigarretter! I ilfart transporterades pojken till barnhälsovården, där doktorn inte kunde avgöra vad det var för sår, och därför remitterade pojken till barnsjukhuset i Gävle. Fortfarande hade föräldrarna ingen aning om vilket intrigspel som drevs emot dem. Innan färden till Gävle ringdes hemmet, och modern, som var hemma tillsammans med den lilla flickan, tog dottern och följde med till Gävle. Jourhavande läkare där hittade flera ärr på Mats' kropp; socialnämn-

ÄLLET
DE STIG
bete och vänner

'RIDOLFSSON

dens ordförande kopplades in och beslutade att omedelbart omhänderta Mats enligt lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU, §6: "med hänsyn till risken för den unges hälsa eller utveckling eller till att den fortsatta utredningen allvarligt kan försvåras eller vidare åtgärder hindras".

Kvarhölls med våld

Pappa Stig försökte resolut dagen därpå att hämta familjen från sjukhuset där de blivit kvar under natten. Mats kvarhölls med våld av personalen där, fast han ville följa med sin pappa.

Nu följde en fruktansvärd tid. Ett intyg från en hudspecialist som försäkrade att pojkens sår inte kunde vara brännskador, trollades på ett mystiskt sätt bort, och en rättsläkare intygade på heder och samvete att såren troligen var märken efter glödande cigarretter. Ett sådant grovt brott måste bli föremål för polisutredning. Den utredningen lades ganska snart ned i brist på bevis. Men socialnämnden hade fått blodad tand, och fortsatte ivrigt jakten. Pappa Stig gick till läkaren som skrivit det fällande intyget, och visade de märken han hade på sin egen kropp, och försökte så klargöra att pojken ärvt sin allergi av honom. Detta resulterade i ett försmädligt uttalande i ytterligare ett papper som lades till handlingarna för fällande dom:

"Vid samtalet uppehöll han (fadern) sig mer vid sitt eget tillstånd och sina egna krämpor än vid Mats' hälsotillstånd."

Naturligtvis gjordes undersökning av psykolog. Och genom att iaktta Mats' lekar i sandlådan med olika leksaker, byggde detta orakel upp en bild av pojken: Rädd för pappa, sökande skydd. Pressande omständigheter i närmiljön (pappan). Sida upp och sida ner av idéer om Mats' relationer och egenskaper. Utan att egentligen ha kontakt med honom. Och baserat på intyg från läkare och psykolog, dömde länsrätten att pojken skulle tvångsomhändertas.

Pervers sadist

I den situationen beslutade föräldrarna att skiljas. Inte för att de önskade det, men modern hade upplysts om, att om hon skildes från maken hade hon chans att få vårdnaden om båda barnen. Kammarrätten fastställde domen, och det tycktes som om Stig Ekström slutgiltigt fått stämpeln att vara pervers sadist. Han bröt samman psykiskt, och kunde inte längre sköta sitt arbete. Men han kämpade

forts. nästa sida

forts. fr. föreg. sida

mitt i sin förtvivlan envist för att få tag i hela utredningsmaterialet och hitta någon möjlighet till upprättelse. Han blev rekommenderad en advokat i Stockholm, som ofta ställt upp för människor som utsatts för sociala myndigheters godtycke. När denne advokat, Lennart Hane, gått igenom Stigs papper, skakade han på huvudet och ringde Arne Imsen: "Kan du komma hit och ta en titt på ett hopplöst fall?" undrade han.

Så fick Stig Ekström kontakt med Arne Imsen och maranataförsamlingen. En kontakt som kom att innebära både social och andlig upprättelse. Docent Björn Lagerholm hudspecialisten på Karolinska sjukhuset

som tidigare tagit kontakt med Arne Imsen för att erbjuda sina tjänster fick titta på de tio diabilder som legat till grund för de läkarintyg som lett till tvångsomhändertagande. De flesta av oss vet att hans utlåtande totalt friar Stig från alla misstankar att han bränt sin son med cigarretter. Ytterligare ett utlåtande från en känd och ansedd psykolog på Karolinska sjukhuset, smular sönder omdömet från psykologen i Sandviken, vilket citeras och används som motiv för kammarrättens dom. Psykologens utlåtande betecknas som fördomsfullt och ovederhäftigt.

För att ytterligare lägga sten på Stigs börda, har socialnämnden i Sandviken polisanmält honom för olaga hot, då han velat få kontakt med sina barn. När man nekade honom uttryckte han en desperat önskan att få stå utanför grinden i hemmet där de bor, tills han får se en skymt av dem.

Stig har under denna svåra tid funnit sin tillflyktsort i maranataförsamlingen i Stockholm. Där har han upplevt frälsning och läkedom för sitt sargade inre, och fått gemenskap med en grupp systrar och bröder som förvaltar och förmedlar det budskap som ger befrielse för de fångna, syn för de blinda och läkedom för dem som har förkrossade hjärtan. I söndags kväll döptes han, och uttryckte den djupa och äkta glädje han funnit, mitt i sin nöd.

För Stig har ännu inte fått någon social lösning på problemen. Han bor ensam i sitt hyresrum, och efter den djupa söndring som familjen utsatts för, läks inte såren så lätt. Men med det nya gudomliga liv i Jesus Kristus som grund, har han ett gott utgångsläge för rättfärdig kamp.

Stigs olycksöde är dessvärre ingen engångsföreteelse. Sedan Arne Imsen och Maranata för ett par år sedan gick ut i offentlig proklamation och aktiv kamp för dem som utsätts för övergrepp av socialnämnder runt om i vårt land, duggar telefonsamtalen och besöken tätt i vårt församlingshem. Det är människor som är i förtvivlad belägenhet, frånrövade sina barn, tvångsintagna på mentalsjukhus, barnhem eller andra institutioner. Och totalt rättslösa.

Svenska medborgare! Bekännande kristna! Medmänniska! Är det inte vår plikt att reagera mot yrkesdeformerade, prestigehungriga tjänstemän, som tar livet av allt flera medborgare? Reagera mot korruption och fackidioti! Datakontroll och förmynderi. Men det är brådtom. Natten kommer, då ingen kan verka.

Blivande socialarbetare

— Ge oss

Det blev en ovanlig lektion för en skara elever vid Sköndalsinstitutet härförleden, då Arne Imsen oväntat dök upp på skolan, inbjuden för att informera om Maranata och ge sin syn på samhällets barnomhändertaganden. Eleverna läste socialkunskap och frågan till Arne Imsen var:

"Vad har du för råd att ge till blivande socialarbetare"?

Vid det här laget har det hunnit bli ganska många besök vid skolor och utbildningsanstalter för Arne Imsen. Frågeställningarna har ofta varit provokativa och orsakat häftiga diskussioner. Påtaglig har dock alltid varit den märkliga sympati som strömmat till, då de värsta vanföreställningarna om Maranata röjts undan. Lektionen vid Sköndalsinstitutet skilde sig på intet vis från de övriga.

— Jag är predikant, sade Imsen, och när jag uttalar mig eller försöker tackla dessa svåra samhällsfrågor så gör jag det utifrån biblisk grundval.

Därpå kastade sig Imsen rakt in i Apostlagärningarnas dramatiska väckelsehistoria.

— Det aposteln Petrus sa på pingstdagen, då den kristna församlingens långa historia började, saknade allt som kunde tilltala människans religiösa fåfänga. Där fanns dock något mycket viktigt, ett provokativt element, som senare gått förlorat. Det gjorde att Petrus' tal inte hade någonting gemensamt med moderna präster fromma betraktelser. Men förresten, hur skulle kyrkan kunnat bevara det elementet när man kompromitterat sig så mycket genom att alltid sälja friheten för freden. Det är ju kristenheten själv som är kristendomens största fiende, långt farligare än både ateismen och kommunismen.

Vad de kristna måste göra, menade Imsen, var att återvända till idealet i Apostlagärningarnas 2:a kapitel, där man möter kristendomen i dess tre dimensioner; den karismatiska, den teologiska och den socialetiska dimensionen. Alla dessa tre bitar måste finnas med i det kristna budskapet i lika stora delar om inte den kristna identiteten skall gå förlorad. Det går inte att man förälskar sig i någon del särskilt och glömmer de andra.

Till kristendomen hör inte bara teologi och karismatiskt gudstjänstliv, menade Imsen, utan även vardagsliv.

ill Arne Imsen:

några råd!

Rapportör: GUSTAF JILLKER

Detta måste stå klart för församlingen så att den kan utveckla sin egna sociala ordning och åtminstone söka sträva efter jämlikhet. Till det måste församlingen också starkare hävda sin egen rättsordning. Det är detta som menas med den social-etiska dimensionen.

Så lämnade Imsen lika plötsligt Apostlagärningarna för att kasta sig in i dagens konkreta verklighet. En särskild förtätad stämning uppstod då Imsen pekade på den allvarliga problematik Maranata engagerat sig i, nämligen statens ökade benägenhet att tränga in på familjelivets område och förorda lösningar som är direkt antikristliga.

Effekten var bedövande, när Arne Imsen efter en förintande kritik av de moderna vårdfilosofierna direkt för eleverna kunde presentera ett av de tragiska offren för dem, nämligen Stig Ekström. Det var den man som bara några veckor tidigare gjorts riksbekant genom pressen som den fader som förlorat vårdnaden om sina barn och påtvingats en förödmjukande skilsmässa enbart på grund av några läkarutlåtanden som senare visade sig helt felaktiga.

— Ja, hur kan det komma sig att detta med Stig Ekström över huvud taget kan inträffa, undrade Arne Imsen och fortsatte.

— Hans fall visar ju på en allvarlig destruktion i själva systemet. Frågan vi måste ställa oss är om vi verkligen är redo att satsa så mycket på en flumpsykologi som så lätt gör oss utlämnade till myndighetsmissbruk och totalt godtycke. Hur skall vi som kristna kunna acceptera detta?

— Vi måste hitta grundorsaken till dessa felaktigheter som begås, fortsatte Imsen, för annars kommer den begynnande apatin och hjälplösheten att skapa ett mönster som aldrig går att bryta. Jag tror att problemen vi fått beror på att vi fjärmat oss från det som borde vara grunden för vår gemenskap, nämligen bibeln. Därför anser jag att vi först och främst måste få uppleva en andlig väckelse och då i högsta grad bland de kristna själva.

— Vad socialarbetarna behöver är ett möte med Jesus Kristus, få ett dop i helig ande och en djupare kännedom om Jesu bergspredikan. De behöver en bättre inspirationskälla för sitt engagemang än de modefilosofier som nu dominerar marknaden. Det som är avgörande för vårt sätt att bemöta människorna är nämligen inspirationskällan till vårt engagemang, och den inspirationen måste komma från något annat håll än från människan själv. Den måste komma utifrån.

Och de blivande socialarbetarna tackade på sitt sätt genom att applådera. Trots allt är det ju ganska genant, måste alla inse, att människor i Sverige inte har någon annan institution än Maranata, "Guds busungar" som en lärare uttryckte sig, att vända sig till om man fått myndigheterna emot sig.

AGA-LAGEN och HYCKLERIET

Överklagar domen

□ Pappan som i höstas dömdes av Gällivare tingsrätt för att ha agat sin son med björkris, har överklagat domen till Hovrätten. Han menar att hans erkännande till gärningen endast berodde på att han ville slippa inställa sig för domstolen. Av hänsyn till familjen ville han inte förvärra saken genom en uppslitande förhandling, men det betydde inte att han accepterade anklagelsen.

Det var pojken själv som gick till polisen och anmälde fadern, sedan han uppmuntrats till det av sin jämnårige kamrat. För övrigt upplyser även skolan om att barnen själva kan gå till polisen och anmäla sina föräldrar. Pojken ångrade sig emellertid och försökte ta tillbaka anmälan, men fick det inte.

I sin vadeinlaga till hovrätten går fadern till mycket skarpt angrepp mot den svenska lagstiftningen på området. Han avfärdar allt tal om misshandel. Den form av aga som svenska föräldrar anser vara riktig och som är i överensstämmelse med bibeln, kyrkans tradition och de mänskliga rättigheterna enligt Europakonventionen kan inte kallas våld, skriver fadern, som är laestadian.

Som läget är nu, framhåller fadern, inbjuder lagen till angiveri, som tillåter myndigheterna att tränga sig in i våra hem. Han fortsätter med att undra över hur myndigheterna egentligen tänker sig att föräldrarna skall kunna korrigera sina barn, när fysiska korrektioner numera är förbjudna. Barn uttrycker sig ju själva fysiskt och har inte svårt att förstå när vuxna gör likadant. Nu är istället föräldrabalkens lagrum fyllda med pekpinnar till vårdnadshavare, men saknar anvisningar om hur man skall fostra dem och freda sig mot dem.

Dömd för hets

□ Det blev fällande dom för den norske predikanten Hans Bratterud, då den norska Högsta domstolen nyligen prövade frågan om Bratterud brutit mot den nya antidiskrimineringslagen. Högsta domstolen ändrade därmed Oslo byretts frikännande dom och fastslog att också en predikant måste rätta sig efter landets lagar i sin gärning.

Det var sommaren 1983 som Hans Bratterud i närradion uppmanade alla kristna i landet att bryta den djävulska makt som de homosexuella representerar. Han bad också en bön om att alla som representerar denna anderiktning skulle avlägsnas från sina ledande ställningar i landet.

Högsta domstolens dom fastställde alltså att en predikant i Norge förbjuds predika mot homosexualitet på grund av den nya antidiskrimineringslagen. Utslaget är sensationellt. Hur mycket det kommer att påverka kristenheten i Norge är dock osäkert. Intresset bland de kristna har varit tämligen ljumt trots målets enorma principiella vikt. Förmodligen säger domen lika mycket om rättssituationen i Norge idag som om det andliga läget bland de kristna.

Text: STINA FRIDOLFSSON

Jag är uppväxt i en mycket from, lågkyrklig miljö. Vid konfirmationen, min första nattvardsgång, försökte jag känna hur oblatet förvandlades till kött och vinet till blod i min mun. Ganska förskräckt måste jag kätterskt erkänna för mig själv att det lilla oblatet med krucifixstämpeln faktiskt mest smakade papper. Och med bästa vilja i världen, kunde jag inte föreställa mig att Jesu blod hade den smak vinet hade.

När jag sedermera upplevde pånyttfödelse i den värma gemenskapen bland maranatasyskonen, fick brödsbrytelsen en helt annan innebörd. Vi påminde varandra om Jesu död, och jag upplevde litet diffust identifikation med honom och mina trossyskon. Personligen, måste jag erkänna, hade jag svårt att förstå nattvardens betydelse. När jag en gång för alla brutit upp från symbolernas och sakramentens värld, då krävde jag att på ett konkret och realistiskt sätt få uppleva innebörd i kulten.

Det var först när jag åkte till Santo Domingo, och kom på avstånd från hemförsamlingens gudstjänstliv, som jag kom att lära känna gemenskapens och därmed också nattvardens funktion och betydelse på ett helt nytt och konkret sätt.

Det var en sällsam upplevelse att komma underfund med att brödsbrytelsen faktiskt är en *förkunnelse*. Under första året i Santo Domingo, medan vi fortfarande hade väldiga språksvårigheter och inte hade möjlighet att verbalt förmedla evangelium, blev brödsbrytelsen vi ofta hade tillsammans en livsviktig möjlighet till gudstjänst. *"Ty så ofta I äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död, till dess att han kommer."*

Det som lärde mig ytterligare något oerhört stort när det gäller brödsbrytelsen, var en erfarenhet jag gjorde i våras, då jag bodde på en lantgård ett par mil utanför Santo Domingo. Som närmaste grannar på samma tomt hade vi en familj som

Den av Jesus instiftade nattvarden, det nya förbundets förkroppsligande av judafolkets ceremoniella påskhögtid, som instiftades den förunderliga natt då Gud förde sitt folk ut ur Egypten med stark hand, har i alla generationer varit proberstenen för den kristna församlingen. Den sanne Jesu lärjungen har aldrig kunnat förlika sig med att nattvarden använts som ett klerikalt och politiskt maktmedel till förtryck och exploatering.

Denna mystiska måltid var redan i urkristen tid en källa till ständig förargelse och mycket förtal. Det talades om hur de kristna offrade barn i bloddrypande seanser.

De kristna, som med vördnad mindes vad frälsaren Jesus Kristus sagt: "Detta är min lekamen", hamnade snart i vidskeplig övertro, och räknade nattvarden som ett sakrament; ett nådamedel som automatiskt verkade liv och salighet åt den som deltog. Brödet fick det fina namnet oblat, präglades med en bild av Jesus på korset, och blev föremål för tillbedjan. Katolska kyrkan och hennes döttrar har alltid varit specialist på att förvandla realiteter till symbolik.

Under reformationen gjorde protestanterna upp med de flesta av sakramenten och övriga kyrkliga traditioner som man fann oförenliga med bibelns undervisning. Men när det gällde nattvarden, var det stridiga meningar bland protestanterna. Luther och Zwingli kom i häftig dispyt, där Zwingli menade att nattvardens bröd *föreställde* Herrens lekamen — alltså att det var fråga om en symbolisk måltid. Men Luther påpekade med skärpa att det står skrivet "Detta *är* min lekamen". Och därför, menade Luther, kunde man inte frånkänna nattvarden sakrament betydelse.

Helt klart är att den bibeltroende inte kan nöja sig med Zwinglis ytliga förklaring av instiftelseorden Jesus uttalade i den natt han blev förrådd. Men för en levande kristen är begreppet sakrament — objektivt nådamedel — omöjligt att kombinera med bibelns undervisning om frälsning *genom tro*.

Därför har också genom hela väckelsehistorien ett andligt uppvaknande alltid fått till konsekvens strider och ifrågasättanden vid nattvardsbordet. Den som hade en innerlig gemenskap med Jesus, kunde inte tänka sig fira den heliga måltiden som Jesus ålade sina lärjungar att hålla till hans åminnelse och för att förkunna hans död till dess att han kommer, tillsammans med uppenbart ogudaktiga människor. Det var däremot självklart för statskyrkomedlemmarna att komma till nattvardsbordet, beordrade genom ett statligt påbud, och genom detta förmenta sakrament utverka nåd till fortsatt liv i världen.

Från sakrament till inkarnation

Sann gemenskap

var anställd av ägaren att sköta djuren och vakta huset. När vi av den troende ägaren blev erbjudna flytta till det rejäla och jämförelsevis mycket moderna huset, för att där ha skol- och mötesverksamhet, blev den här familjen hänvisad att bo i ett skjul på andra sidan tomten, eftersom de inte ville flytta till annan ort. De är mycket enkla människor. En familj på sju barn. Föräldrarna har aldrig lärt sig läsa. De gick på möten i en liten baptistförsamling i närheten, men eftersom de inte var gifta, förvägrades de rätt till både dop och nattvard.

I de enkla, innerliga mötena vi hade på husets terrass, upplevde de frälsning och förnyelse, och snart var det aktuellt med både dop och bröllop — händelser som tidigare relaterats i Midnattsropet. Trots grundläggande skillnader i kulturell bakgrund, uppfostran, utbildning, boendemiljö och sociala förutsättningar, kom vi att växa samman i en innerlig syskongemenskap och ömsesidigt beroende. De gav oss grönsaker, frukt och många praktiska lärdomar. Och de kom till vår dagliga skolundervisning, till morgonböner och möten, där vi fick förmedla det suveräna budskap som inte vet av några gränser. Ett underbart utbyte!

Rika mot fattiga

I det skeendet ville vi äntligen fira Herrens måltid tillsammans. Och plötsligt stod det klart för mig vad Paulus säger i sin alltid aktuella undervisning till Korinterna. Han beskriver en situation, då ingen Herrens måltid *kan* hållas. I en gemenskap, där de rika demonstrerar mot de fattiga genom att ha med och frossa i fin mat, medan de fattiga sitter hungriga och förtryckta, finns inte förutsättning till att hålla Herrens Heliga Nattvard. Paulus uttrycker sig mycket skarpt: *"Är det så att I förakten Guds församling?"*

Om man inte i gemenskapen har Kristi tjänande och utgivande sinnelag i praktisk tillämpning, skulle det vara gyckel att fira den måltid som är manifestationen på att Guds församling på jorden i sanning är Kristi kropp som bär Jesu dödsmärken och förkunnar hans död.

Naturligtvis var det ett hårt tal när Jesus kategoriskt sa: *"Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder."* En dödsdom över all ytlig religiositet, namnkristendom och sakramentalism. Genom transsubstantiationsläran har den katolska kyrkan sövt miljoner människor till falskt hopp om att i ett magiskt, automatiskt verkande nattvardssakrament få syndernas förlåtelse och evigt liv.

I profetisk klarsyn varnar Paulus för det missbruk som skulle komma att alltmer dominera kristenheten: *"Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens lekamen och blod. Pröve då människan sig själv, och äte så av brödet och dricke av kalken. Ty den som äter och dricker, utan att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis, han äter och dricker en dom över sig."* (1 Kor. 11:27-30).

När det gäller nattvarden har det, liksom när det gäller dopet, för maktberusade potentater varit angeläget göra *kyrkan* till initiativtagare och domare om vilka som får eller ska vara delaktiga. Många gånger har man genom lagstiftning *tvingat* människor att vara med. Hur skulle man annars kunnat göra kyrkan stor, mäktig och inflytelserik! Men Gud har i sin förunderliga och underbara frälsningsplan lagt avgörande och ansvar på *individen*: "Pröve då människan sig själv".

De judar som hörde Jesu radikala förkunnelse om nödvändigheten av att äta hans kött och dricka hans blod, upplevde den som ett hårt tal. De visste att Jesu lära inte stannade i skuggornas och symbolikens värld. Och inkarnera en mästare, som med allsköns tydlighet var på väg mot en smälekens död utanför lägret — det var inget önskvärt livsöde för förnuftiga människor. För övrigt var det för de flesta svårt att se någon mening i att gå en sådan väg.

Ödesgemenskap

För de tolv lärjungarna fanns emellertid inget val: *"Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige."* Det var nog inte heller för lärjungarna lätt att följa Jesus på denna självförnekelsens väg. Men de hade upplevt att hans undervisning gav liv, och de hade förstått att han var Messias. De hade sålunda inget val. Ingen annan kunde ge den mättnad som deras livsande krävde för att leva.

Hur kan då en måltid vara en förkunnelse? Och vad är det att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis? Vad vill det säga att på ett ovärdigt sätt äta detta bröd och dricka Herrens kalk?

Nedbrytande gemenskap

Paulus nämner tidigare i kapitlet om att korinterna kom tillsammans; icke till förbättring, utan till försämring. Märkligt! Vi som fått lära oss att sammankomster har sådan betydelse för att bygga upp församlingen. Och nu säger Paulus att det finns ett församlande som är nedbrytande. Och han förklarar också genast vad det beror på: Kategoriklyvningar genom maktkamp i församlingsmötena och ekonomiskt förtryck med materiell välfärd vid måltiderna.

På detta sätt såg denna världens mäktige till att de fick höga positioner även i den kristna församlingen. Har det gått dithän, kan ingen Herrens måltid hållas. Förkunnelsen om Jesu död finns inte längre. Förkunnelsen om att gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek har trängts bort av framstegsteologi. Se, hur Gud har välsignat dessa bröder som besitter maktpositionerna i kyrkan! Visst har man fortfarande nattvardsgudstjänst. Men man äter och dricker till dom.

"Därför finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och ganska många äro avsomnade." Naturligtvis blir konsekvensen denna, när den måltid som är instiftad till att vara en manifestation på att församlingen i sanning är Kristi kropp på jorden, används som politiskt maktinstrument. Vilken blasfemi!

Middag kan jag äta tillsammans med en rad okända människor på en bar eller restaurang. Med mina släktingar och arbetskamrater. Men Herrens måltid kan jag inte dela med någon annan än den som är född av samme ande, älskar samme frälsare och vill förkroppsliga samma budskap. Något annat vore omöjligt och ovärdigt, ty Herrens måltid kan inte manifestera något annat än en gemenskap som redan är upprättad i anden och förkroppsligas i den levande Gudens församling.

Det finnes ej jordisk släktskap
Ej något fostbrödraband
som sluter hjärta till hjärta
så fast uti främlingsland
Vi hava ju alla tillsammans
en tro, en Frälsare kär
Som barn utav samme Fader
vi följa Hans budord här.

LYCKOTEOLOGI

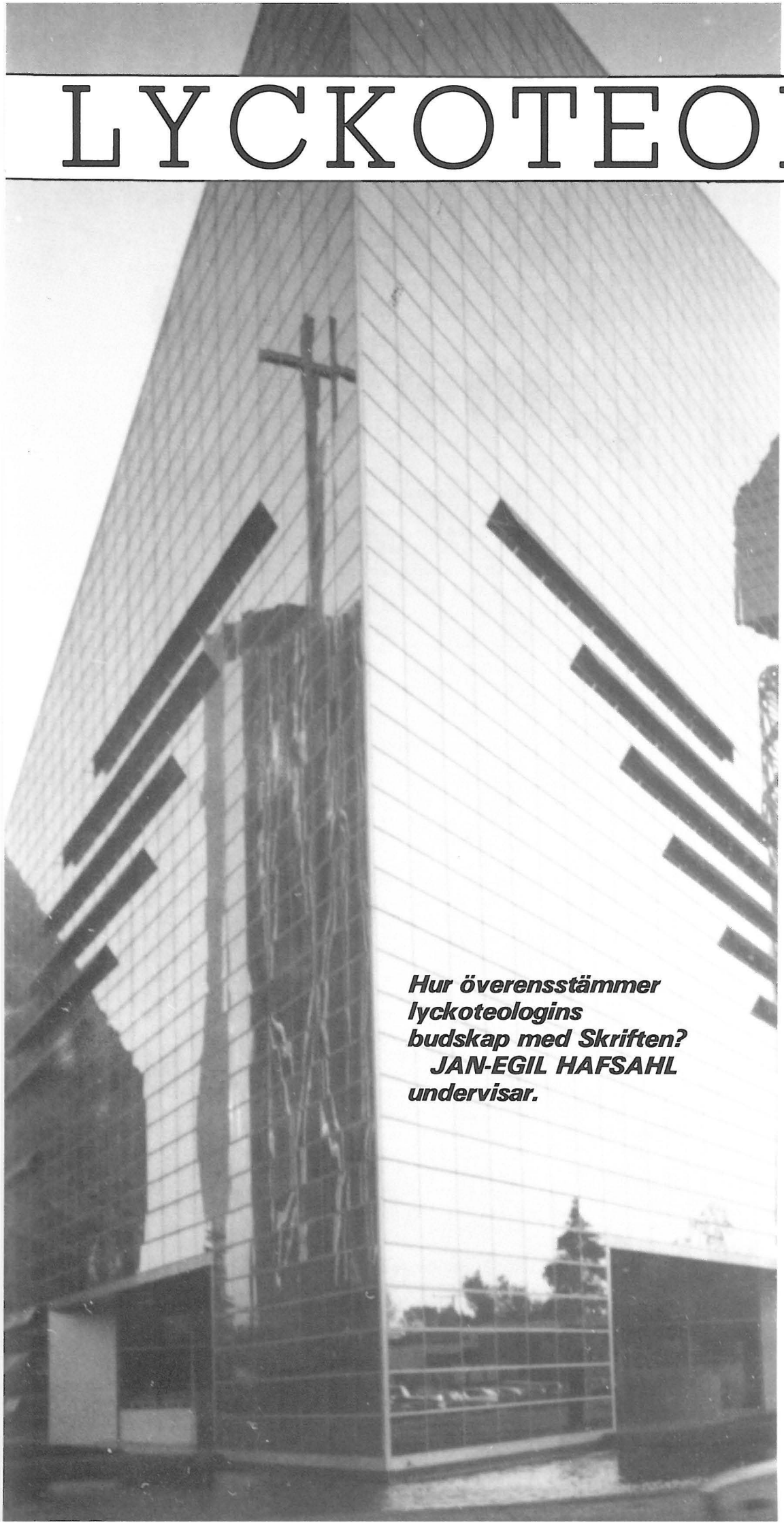

Hur överensstämmer lyckoteologins budskap med Skriften? JAN-EGIL HAFSAHL undervisar.

"Se detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige.

Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo, vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta." Hes, 16:49-50

"Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed," säger bibeln (1 Tim. 6:8).

Lycko-, framgångs-, härlighetsteologi — den har många namn och uppenbarelseformer. Gemensamt för dem alla är att de utlovar succé, lycka, materiell välfärd och framgång i den här världen.

Teologin har sitt ursprung i Sydkorea och i USA. Den koreanska kyrkoledaren Yonggi-Cho, de amerikanska predikanterna Oral och Richard Roberts, Jim Bakker, Pat Robertsson, Keneth Hagin, John Osteen och Robert Schuller — en internationell brokig elit, oeniga i mycket, men eniga i att evangeliets kärna är lycka och välfärd.

Inkörsporten i Norge har varit Sarons Dal (Kvinesdal i södra Norge red.anm.). År efter år har utländska helbrägdagörelse- och lyckopredikanter (läs: artister) fått en plattform för sin bibelfrämmande (obibliska, framgångsteologi just här.

I Oslo, genom den "Fullevangeliske Kirke", och i Dröbak genom "Ny Visjon" (Norges första trosskola (?!) om vi får tro skolans rektor), växer nya "Gud-fixar-allt"-centra upp. Oppdal och andra platser följer efter.

— Välsigna är att inge kraft till att lyckas, kunde vi läsa i Hans Bratteruds OFK-nytt, och i Ny Visjons "dagar med mirakler" fick vi veta att "fattigdomen är lagens

"Kristallkyrkan" — USA. En vanlig symbol för den kristnes framgång.
Foto: Per-Arne Imsen

N — ett tidstecken

förbannelse, men som kristna är vi friköpta från förbannelse..."

— Hur blir det med de kristna som fortfarande lever i fattigdom? Har inte de fått Guds nåd? frågade en journalist under konferensen.

— De har bara inte upptäckt vad som rätteligen tillkommer dem... Gud har omsorg också om deras finanser.

— Men Jesus blev född i ett stall under extremt fattiga förhållanden. Bör inte han vara en förebild för alla kristna?

— Jesus blev född i ett stall för att vi skulle slippa det. Han blev fattig för att vi skulle bli rika...

Jaha, då var de alltså misslyckade som kristna, alla bibelns män och kvinnor som aldrig fick uppleva materiell rikedom och succé här i tiden. Den åldrande Johannes kan inte heller ha varit en troshjälte — det är ju inte precis framgång och succé som kännetecknar broderns sista levnadsår... Eller Paulus:"...hunger och törst, ...gå nakna, ...uppbära hugg och slag, ...intet stadigt hemvist" (1Kor. 4:11). Det kunde absolut inte vara något "trons bevis" som följde aposteln.

O, nej, — det är en helt annan rikedom och välsignelse bibeln talar om än succé och framgång här i tiden. *"Hören, mina älskade bröder: Har icke Gud utvalt just dem som i världens ögon äro fattiga till att bliva rika i tro och att få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom?"* (Jak. 2:5)

Hur kan så stor del av den norska kristenheten så totalt låta sig förblindas, utan förmåga till att korrigera undervisningen efter bibelns ord? Har den drunknat i sensationens och känslans berusande flod? Har parapsykologiska fenomen tagit knäcken på sunt kristet tänkande?

— Varför ska vi använda Gud på ett annat sätt än en Cola-automat? frågade Richard Roberts den tusenhövdade skaran i Sarons Dal, och fortsatte: — Stoppa i pengar, så ska Gud ge tillbaks mer än du har plats för.

En suggererande entusiasm där förkunnelsen långt överstiger det vulgära, är ofta ett kännetecken för dessa mirakelmän. Det är tragiskt, men avslöjande, när man måste ty sig till det spektakulära för att hålla intresset vid liv.

Den svenske predikanten Stanley Sjöberg gjorde dock ett kraftigt försök att bättra på sina många "Cadillac"-övertramp under Världskonferensen för kyrklig tillväxt i Oslo. Han försäkrade åhörarna att han visst inte tänkte enbart på sin egen framgång: — Som kristna måste vi gå aktivt in för forskning, vare sig det gäller kollektivtrafiken eller alternativa energiformer.

Förkunnelse som terapi

På lyckoteologins högerflygel ser vi dock andra kännetecken. Robert Schuller är ett bra exempel. Schuller är mannen bakom kristallkatedralen i Los Angeles. Han kastar sig inte in i kampen om de starkaste helbrägdagörelsemötena, utan håller på det estetiska. Skönhet i färger, musik och ordkonst ska fånga intresset. Schuller förnekar inte heller att förkunnelsen är en form av psykologisk och känslomässig terapi, som ska hjälpa människor till att tänka positivt och få framgång i livet.

Allt tal om att Gud sände Jesus för att frälsa ifrån synden, är borta. Det kristna livet är enbart en livsform. Egentligen är det helt obegripligt att Schuller överhuvud taget blir medräknad i evangeliska sammanhang. Typiskt nog: Det var just Robert Schuller som först av alla blev presenterad för de norska TV-tittarna från Hans Bratteruds European Broadcasting Network.

Av de Jesus-ord vi har i bibeln, är mer än tiondelen en direkt varning för penningkärlek och mammonsdyrkan. Som inga andra kände Jesus sin samtid — såväl som jordens framtid. Han visste att "orättfärdigheten tar överhand", (Matt. 24:12) (norsk övers. red. anm.) och utgör ett märkligt tidstecken vid tidens ände.

De yttersta dagarnas kännedom

Då Paulus nämner "de yttersta dagarnas svåra tider" för sin unge vän Timoteus, börjar han med följande människokaraktäristik: *"...själviska, penningkära..."* (2 Tom. 3:1-5)

Jakob har följande budskap: *"Hören nu, I rike; Gråten och jämren eder över det elände, som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal... I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. Se, den lön I haven förhållit arbetarna, som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder... I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar...* (Jak. 5:1-5)

Denna blodiga orättfärdighet och detta hänsynslösa utnyttjande av andra medmänniskor är typiskt för "de yttersta dagarna". Vad värre är, Jakobs adressater är inte några "vilkasomhelst": *"Mina bröder, menen icke, att tron på vår Herre Jesus Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen.* (Jak. 2:1)

Mitt i den kristna församlingen fanns en hjärtskärande orättfärdighet. De som borde ha varit med på att "öva rättfärdighet" (Hebr. 11:33) som troshjältarna fordom, hade blivit orättfärdighetens utövare och upprättare.

Bibeln ger dem också vissa karaktäristika: *"...underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse"* (v. 36), å ena sidan, och *"I rike"...* å andra sidan.

Situationen i världen är tragiskt uppseendeväckande: 20% av världens befolkning sitter idag på 80% av jordens rikedomar — följaktligen får 80% av befolkningen klara sig på de övriga 20 rikedomsprocenten.

Vad är rikedom? Rikedom är rån. Rikedom är exploatering. Rikedom är förtryck.

Om bibelns löften till trons folk skulle handla om större och större rikedom, skulle det betyda att Gud är med på att upprätthålla orättfärdigheter! Nej! Bibelns löften om överflöd handlar om, och begränsar sig till, livet i Gud! För den kristnes materiella liv gäller andra lagar: *"Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bliva rika, de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont.* (1 Tim. 6:8-10)

Kan då inte Gud ge materiella välsignelser? Jo, förvisso — men han gör inte det för att de kristna ska upprätthålla orättfärdigheten. De medel en kristen får att förvalta, måste omedelbart omsättas i evangelisation och mission!

Gudslivets kännedom

Ett sant gudsliv utvecklar nya karaktärsdrag: förnöjsamhet — och tacksamhet att slippa ha det som lyckoprofeterna lovar. En äkta Guds församling bär ett typiskt kännetecken: utjämning (2 Kor. 8:14). Det är inte så säkert att våra insatser kommer att göra så stora utslag mätt med världens mått. Sannolikheten talar för något annat. Det är inte heller det som är vår kallelse. En kristen är kallad att leva ett rättfärdigt liv. Låt oss sänka standarden! Låt oss göra oss av med allt överflöd och yttre prål!

Låt oss i praktisk handling visa på en framkomlig väg: *"— Bland dem fanns ingen som led nöd"* (Apg. 4:34).

Kampen om själarna kvarstår

Intryck, reaktioner och kommentarer i samband med "den helige faderns" nyligen gjorda besök i Dominikanska Republiken.

Text: ULLA NÄSHOLM, Dominikanska rep.

Dominikanska republiken hade ett celebert besök den 11 och 12 oktober då katolska kyrkans överhuvud Johannes Paulus II besökte huvudstaden Santo Domingo. Det anmärkningsvärda är att Dominikanska republiken som enda land i Latinamerika (hittills) nu får besök av påven för *andra* gången och i tidningsintervjuer initieras redan ett nytt besök i krisens Santo Domingo.

Färggranna affischer över hela stan hälsade "hans helighet" välkommen. Några affischer hade fredsduvan svävande över "Fredens budbärare" som Johannes Paulus kallas. Ändå har det, mer eller mindre öppet, stått strid sedan det bestämdes att påven skulle besöka Santo Domingo.

Människorna i Dominikanska republiken anses i allmänhet lätta att manipulera och därför är det inga större svårigheter att få opinionen att svänga, vilket vissa grupper försökt utnyttja för sina syften. Det finns ett visst politiskt intresse att utnyttja påvebesöket för att underblåsa oroligheter och missnöje. Kommunistiska partiet har t o m haft oförskämdheten att ge ut en traktat där det sägs, att i fråga om katolska kyrkans högste representant så kan kristna och kommunister nu marschera tillsammans. (Traktaten hade beslagtagits; vi såg lagret ligga på en polisstation dit vi hade ett ärende efter massbesöket.)

Aktioner av detta slag är alltså känsliga — så känsliga att två frikyrkopastorer fängslats innan påvebesöket, därför att de uttalat sig mot påven. Amado Tapic — en evangelist som i en möteskampanj i Herrera sa att påven inte var Guds barn — hämtades av polis och fick sitta i fängelse några dagar. En annan evangelist, Victor Aguero, sa vid ett annat tillfälle att påven är antikrist, vilket resulterade i två dagars fängelse.

Grundaren av Radio Revelacion (en kristen radiostation), Gernito Jimenez, hamnade inte i fängelse men avstängdes för säkerhets skull från radioarbetet. Under 60 dagar fick han inte predika i etern.

Lite motsägelsefullt är det emellertid, då vi i en vänstertidning kunde läsa om hur man tog upp skandalerna kring Vatikanens finanser. Det var tydligen inte lika allvarligt eller farligt (i samma mening) som pastorernas uttalanden.

Tre mijoner peso hade anslagits för besöket. Det var hårdbevakning, militärer längs hela motorvägen från flygplatsen in till stan och en helikopter i ständig uppsikt över det som hände närmast excellensens bil. Alla människor stoppades och fick sina väskor genomsökta av militär innan det fick klarsignal att beträda området där påven skulle tala.

Massmedia och folk som hörs och kan göra sig gällande har talat positivt om besöket. De flesta fattiga är mindre entusiastiska, för att inte säga skeptiska intill cynism och många menar att påven kommer som en representant för de rika.

Så talar man lite vidskepligt om de naturkatastrofer som anses komma i släptåg med påven. Cyklonen David

kom i anslutning till förra besöket och nu väntar man oroligt på vad som kan hända. De senaste dagarna har det faktiskt varit två mindre cykloner och detta har av gemene man satts i samband med påvebesöket.

Första offentliga samlingen skedde på en travbana där det hade samlats uppskattningsvis 10-15 000 människor — en bråkdel av vad man hoppats och väntat. Ändå var trängseln kompakt, och Röda korsets tillfälliga hjälparbetare sprang oupphörligt med bårar och hämtade människor som svimmat efter att ha stått i solen några timmar.

De flesta människorna verkade tämligen välbärgade — bara några enstaka uppenbart fattiga hade vågat sig dit. Givetvis var det ivrig kommers på T-tröjor, solfjädrar, kors, mössor och jag vet inte vad — allt med påvens bild. T-tröjorna som förkunnade den 500-åriga evangelisationen med påven i centrum blev t o m anbefalld att användas i vissa skolor under de aktuella dagarna. Priset i billig utstyrsel tog en äldre dam som ovanpå sin ljusbeige sidenklänning hade en T-tröja med påvens bild och namn, ett papperskors och en skolskärm med dito idolbild. Längst uppe vid skärmens kant vippade glatt ett blått dun i kapp med solfjädern damen höll i handen — naturligtvis också den med bild av Johannes Paulus II.

Sångblad delades ut och första sången var en hyllning till den helige fadern där det i kören bl a sägs: Johannes Paulus II kom och förde frid och kärlek med sig...

Följande dag talade påven till speciellt inbjudna och dit lyckades vi med lite tur slinka igenom alla spärrar trots att vi saknade de obligatoriska inbjudningskorten.

Vid det tillfället var folk från praktiskt taget hela världen närvarande. Det var en väldig pompa med regeringsmedlemmarna på parkett. Den gången gick tillställningen av stapeln i sportpalatset (Palacio Deporte) samma plats där Christina Imsen i fjol sjöng för frikyrkligheten. Nu var det katolikerna som var samlade. Körerna de sjöng var desamma som hos frikyrkofolket, men allsången var avgjort mer hänförd och inspirerad denna gång. Påven uppehöll sig vid ämnet evangelisation och banderoller pekade på Jesus Kristus som centrum för all evangelisation.

Entusiasmen var inte att ta fel på och nog var det stämningsfullt när ungdomar från många länder kom fram med sina träkors för att få dem välsignade av "hans helighet". En upplevelse var också att se ungdomar från exempelvis Nicaragua och Cuba i sina slitna jeans komma fram till de praktfullt skrudade prelaterna för att motta välsignelse.

Det låg nog mera sanning än jag anade i ett påstående jag ganska häpet tog del av inför påvens besök:

— Det är en evangelisationskampanj som katolska

forts. sid. 35

— EN FADER FÖR VEM?

Johannes Paulus II välkomnas här av Dominikanska republikens president och hans hustru. Mötet ägde rum i november i år.

Ur Joh. de Heers bok:
FOLKVÄRLDENS SLUTKRIS

Skökan på

Boken "Folkvärldens slutkris" skrevs under 20-talet av en av de mest kända förkunnarna i Holland. År 1926 kom den i svensk översättning av Oscar Haglund, som beskriver författaren som "en maranatha-predikant, som med väldig kraft i ord och sång förkunnar budskapet om Herrens återkomst". Joh. de Heer var också sångare och komponist. "Folkvärldens slutkris" såldes snabbt slut och fick tryckas upp i flera upplagor, vilket vittnar om bokens väldiga betydelse. Att boken är lika angelägen nu visar det kapitel Midnattsropet valt att publicera.

Vi har redan sett, att Vilddjuret kommer att spela en mycket framträdande roll, i världshistoriens slutdrama, vilket utmynnar i katastrofen vid Harmageddon.

Upp. 17 visar oss något nytt och betydelsefullt, nämligen ett vilddjur, som bär en kvinna. Vilken stor och hemsk motsättning: ett vilddjur och en kvinna!

Kvinnan är i bibeln en bild av kyrkan. Lammets brud är Kristi församling; men skökan, den från tron avfallna, är Vilddjurets (det sista antikristiska världsrikets) kyrka. Kristus kommer med de sina, Vilddjuret kommer även med de sina. I Upp. 17 se vi alltså icke blott det scharlakansröda vilddjuret utan även den scharlakansröda kvinnan, som sitter på vilddjuret. Hon är styggelsernas hemlighet (v. 5), medan Kristi brudförsamling är gudaktighetens hemlighet.

Upp. 13 har nu redan visat det som är i annalkande, nämligen det ofrånkomliga tvånget att tillbedja Vilddjuret vid risk att eljest icke få köpa eller sälja något. Men i Upp. 17 se vi bilden i dess helhet. Skökan på Vilddjuret visar hän på en religiös makt, som leder vilddjurets politik.

D:r A.M. Berkhoff skriver härom bl a följande i sin bok: "Kristi återkomst":

»I kvinnan, i den sanna kvinnan (icke i våra dagars moderna kvinna) se vi hängivandets tanke. Och församlingen framställes därför under bilden av en kvinna. Hennes högsta adel och uppgift måste dock vara: 'Se, jag är Herrens tjänarinna, ske mig efter dina ord' (Luk. 1:38). Vi finna församlingen omtalad på detta sätt på bl a följande ställen: 1 Mos. 3:5 och 20; i Höga Visan; Hesekiel 23; Hosea 2 och 3; Rom. 7:1-14, i Johannes andra brev, i Efesierbrevet och i Uppenbarelseboken.

Men i Upp. 17 se vi henne icke längre på den rätta platsen. Hon ville icke längre vara den i världen förtryckta. Och därför slöt hon ett försiktigt förbund med världen. Hon har böjt sig för vilddjuret och ställer sig in hos detta. Och på detta sätt blir bruden, som skulle bliva Lammets hustru, en "stor sköka", som icke längre strävar efter att vinna sin rätte Brudgums kärlek utan i stället söker att tillfredsställa sina egna begär och vinna ära i världen.»

Skökodom och horeri äro städse bibliska beteckningar för avguderi och avfall från Gud. En skökokyrka är följaktligen en sådan, som väl bär Kristi namn men i verkligheten tillhör en annan.

Att det skall gå så långt med den avfälliga kyrkan, att hon i uppenbart horeri med Vilddjuret skall strida mot Gud och Hans sanna dyrkan, väcker Johannes' ytterliga förvåning (v. 6). Det tycktes honom omöjligt, att församlingen, som på hans tid var som ett slaktoffer, en gång skulle bli en mäktig världskyrka. Han förundrade sig över att Rom, staden på de sju kullarna, på hans tid hednavärldens tron, i kommande tider skulle bli den avfälliga kyrkans tron (v. 9). Och även om en del detaljer i tolkningen av Upp. 17 och 18 icke äro så klara, så äro de stora huvudlinjerna tecknade tydligt nog.

Bärarinnan av namnet: Det stora Babylons hemlighet, modern till skökorna och till styggelserna på jorden, arvtagerskan till de hedniska mysterierna, förföljarinnan av Guds folk och hon, som bedrivit horeri med alla jordens konungar — hon är så tydligt karaktäriserad, att ett misstag på denna punkt är uteslutet.

Var finnes en kyrka, som så är höljd i purpur och scharlakan (v. 4), var finnes en kyrka, som är så stolt över namnet moderkyrkan (v. 5)? Vilken är den kyrka i världen, som bär namnet på den stad, som tjänar henne som tron (v. 18)? Det finnes blott en sådan, och det är Roms kyrka. Var finnes eljest en kyrka, som så århundraden igenom har gått samman med konungarna på jorden som just Romarkyrkan? Var finnes en kyrka, som så har berusat jordens inbyggare med sin otukts vin, sin avgudiska lära (v. 2)? Och finnes det någon annan kyrka än Roms, som så har begagnat sig av konjunkturpolitik och anpassat sig efter alla statsskick, både monarki och republikanism och anarkism; som lika lätt kan gå samman med bolsjeviker som fascister eller antisemiter? Och vilken kyrka är så överlastad med guld, silver, dyrbara stenar och pärlor (v. 4), och vilken har så till den grad berusat sig med de heligas blod som just den romersk-katolska, vilken låtit avrätta Jesu vittnen i tusental på schavotten och bålet efter att ha plågat dem med omänsklig tortyr (v. 6)?

Tänk en gång noga på dessa fakta och se, om du kan finna ett annat svar! Och ändå är allt detta blott de grova konturerna. Men i det namn, som skökan bär på sin panna, är också hennes ursprung uppenbarat. Påvedömet är en fortsättning av den babyloniska hedendomen, ty papism är hedendom.

Den katolska kyrkan har från de troende tagit den kalk, som är en åminnelse om Kristi död och i stället satt avgudastyggelsens kalk. Hon har ersatt offret på Golgata med offret av hostian under mässan. Hon har upphöjt Maria till himladrottning och satt henne i stället för den ende sanne medlaren och förebedjaren, Jesus Kristus.

Hon har i bikten, alldeles som prästerna i

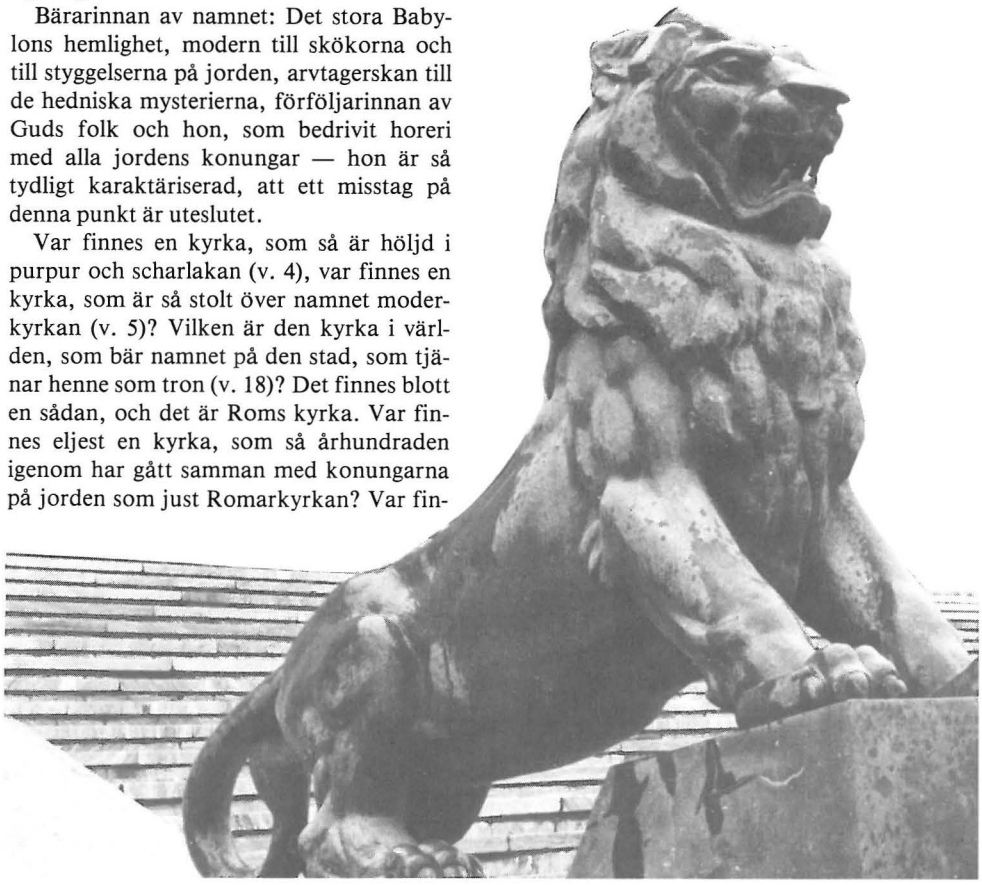

vilddjuret

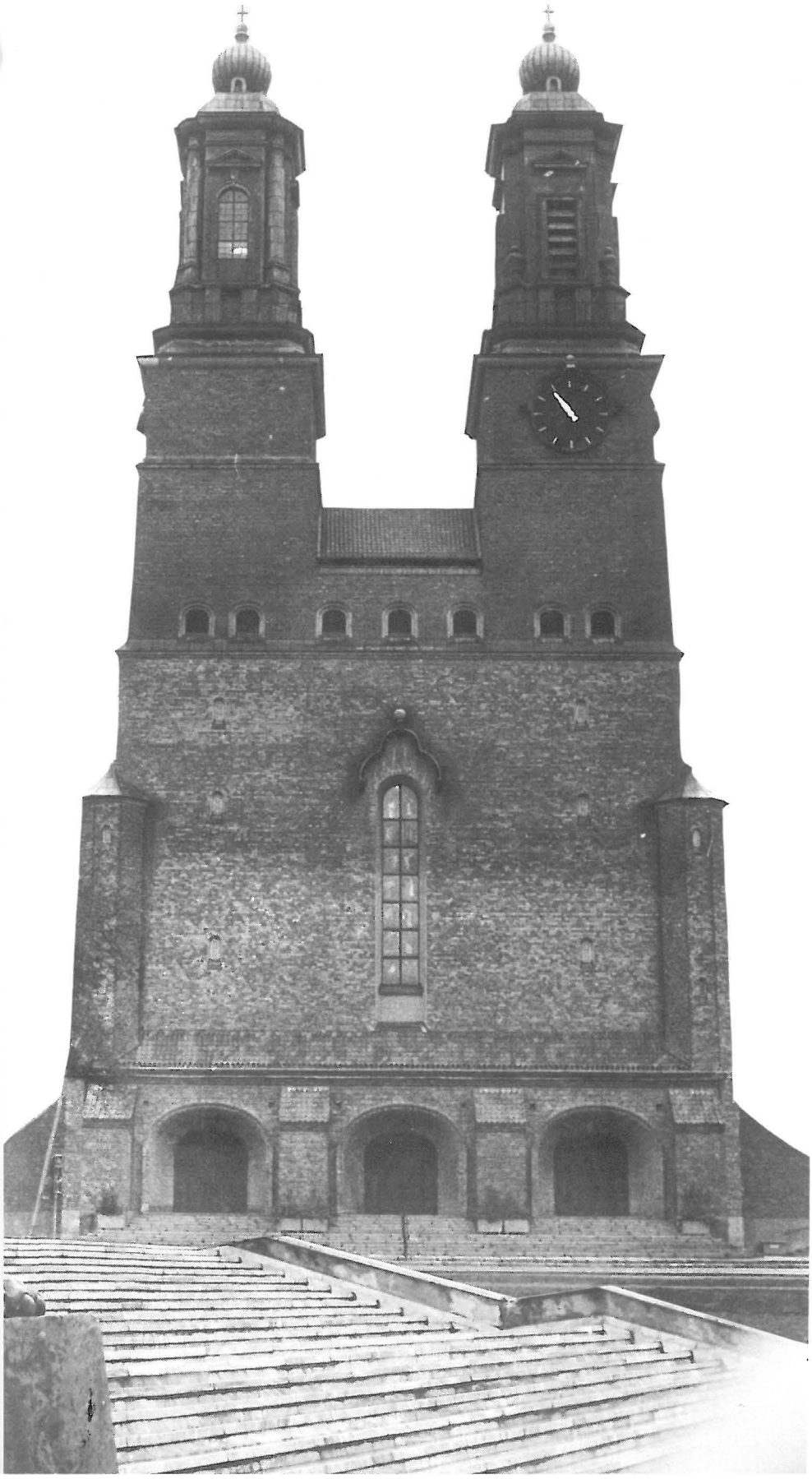

de hedniska mysterierna, världshistoriens alla trådar i sin hand och begagnar dem till sin fördel. Hon har, liksom hedningarna, sin pontifex maximus, sina präster och klosterbröder. Hon har som arvtagarinna och efterföljerska till Stor-Babylon sin bilddyrkan med invigda vaxljus, illuminerade kyrkor och processioner. Hon har sin rökelse och sin relikdyrkan, alldeles som en gång hedningarna; hon lägger sina kyrkor mot öster, precis som de forna soldyrkarna gjorde det. Hon har sina hemliga invigningar i de olika ordnarna, särskilt jesuitorden; hon har avlats- och amuletthandel och mycket annat av hedendom. Därför står det skrivet på hennes huvud dessa ord med hemlig betydelse: »Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden» (v. 5).

Och denna kyrka skall snart förena med sig alla Kristuslösa och därför falska kyrkor, alla religiösa grupper och andliga rörelser, som stå utanför eller fientliga mot Kristi ställföreträdande försoningsoffer. Nu går, såsom i gamla Babels dagar, en strävan efter enhet genom hela världen, en åstundan efter frihet från Jehova, och man vill frälsa sig själv.

»Enighet ger styrka!» Detta är ett valspråk, som man redan nu hör i alla kyrkor och samfund. Men det är icke en enhet, som vilar på den inre hjärteförbindelsen med Kristus, utan den är åstadkommen på rent organisatorisk väg. Det rätta enhetsverket blev fullbordat på Golgata, ty Herren dog icke allenast för folket utan för att samla och förena alla Guds förskingrade barn (Joh. 11:51-52). De blodsfrälsta äro också ett. Denna enhet finnes alltså redan, den kan icke åstadkommas med mänskliga medel. Människor kunna icke få till stånd annat än större eller mindre religiösa företag och dessas sammanslutning i ringar, syndikat, karteller och truster.

En stor världstrust av babyloniska döttrar skall uppstå kring modern till skökorna på jorden.

Det stora ekumeniska mötet i Stockholm år 1925 och den internationella missionskonferensen i Jerusalem äro två tydligt markerade stadier på vägen till Babylon, den stora skökan eller den kommande internationella kyrkotrusten med Antikrist såsom högste chef.

Det är ett märkligt tidstecken, att många protestantiska kyrkor och samfund i hela världen alltmer luta åt katolicismen. Detta är icke blott ett bevis på andlig tillbakagång utan tyder även på att denna tidsålders slutkris närmar sig. I denna skall den katolska kyrkan säkerligen spela en betydelsefull roll.

Romarkyrkans anda kännetecknas icke blott därigenom, att den förmätet kallar sig "den allena saliggörande kyrkan", utan även därutinnan, att den i sig vill förkroppsliga Kristi konungsliga herravälde på jorden och lägga allt under sin spira.

Den romerska kyrkan förenar en stor smidighet och en utomordentlig förmåga att anpassa sig efter alla möjliga politiska

forts. sid. 37

Det korta perspektivet

Snart kommer tidningen Midnattsropet ut på spanska. Allt eftersom missionsarbetet i Dominikanska Republiken växer, krävs intensifierad undervisning i tal och skrift. Och maranatabudskapet behövs även i Latinamerika!

Marcos Estévez, föreståndaren för Comunidad Maranata i Santo Domingo, har skrivit en artikel till det första numret av MR på spanska, som just nu är under tryckning. Agneta Orellana har översatt den för våra svenska läsare. Budskapet är den ständigt alltmera angelägna påminnelsen om Jesu snara återkomst.

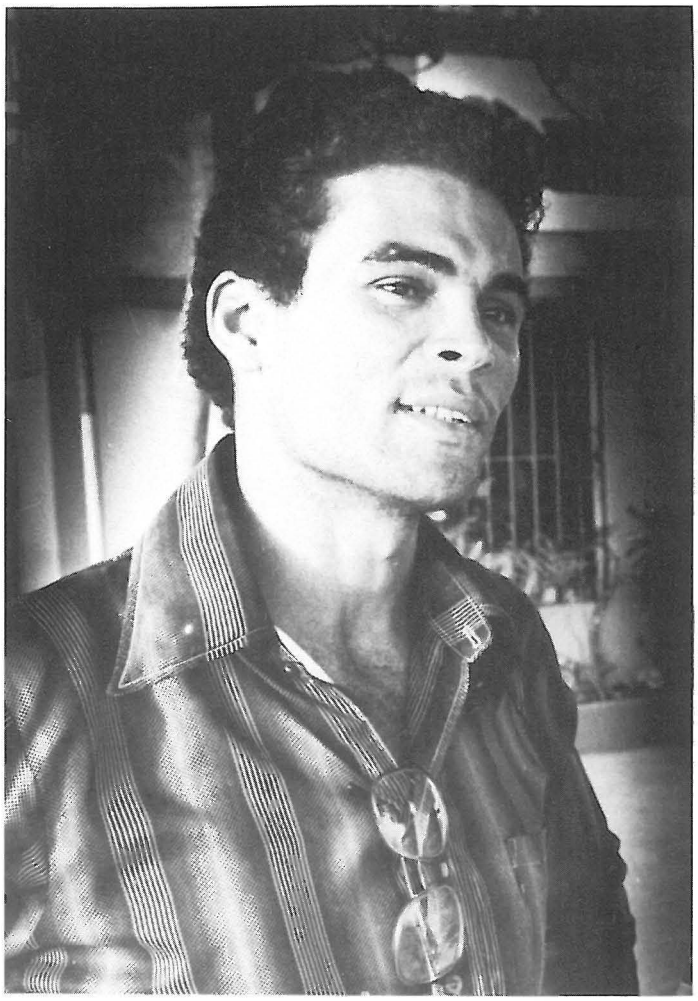

Text: MARCOS ESTÉVEZ

"Ja, jag kommer snart"! (på spanska "Sannerligen, jag kommer inom kort") Upp. 22:20, var de sista uppfordrande orden som aposteln Johannes försäkrade oss att han hörde från vår Herre Jesus Kristus då han blev given denna profetiska uppenbarelse som har så stor betydelse för oss.

Utan tvekan har alla som fått ett personligt möte med Jesus och blivit fylld med den helige Ande, en brinnande längtan i sitt hjärta efter hans tillkommelse för att få vara med honom. Därför är det viktigt att behålla det korta perspektivet inför denna händelse medan vi arbetar här på jorden. Genom att se på Jesus och följa hans föredöme kan vi bevaras fria från önskan om framgång i denna världen, vilket bara skulle tjäna till att bli hinder på vår pilgrimsfärd. Vår trofaste Mästare sa: *Samlen eder icke skatter på jorden... utan samlen eder skatter i himmelen...* (på spanska "gören eder icke skatter") Matt. 6:19-20. Dessa så vackra ord som vår Herre uttalade, rör oss och fyller oss med hopp, eftersom de vittnar om att vi mycket snart kommer att regera med honom.

Det behövs profetisk skärpa för att känna till tiden vi lever i och även för att maximalt kunna tillvarata möjligheterna vi har att tjäna Gud medan vi befinner oss här i kroppen. Om vi är Herrens vittnen måste vi älska rättfärdighet och hata all orättfärdighet, endast på det sättet kan vi bevaras i den första kärleken som Jesus Kristus förväntar sig av sin församling.

Petrus talar om för oss att vi ska få rättfärdighet då Herren skall göra allt nytt och vi ingår i hans rike. Där Kristus är, där finns rättfärdighet och eftersom världen inte har Kristus är det ondskan och mörkrets furstes orättfärdighet som regerar här. Vi kan tacka Gud för allt det han verkar i oss för att bevara oss åtskilda ifrån världen och all dess ondskas föreningar.

Bibeln säger oss: *Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro, de bleve omaka par* (2 Kor. 6:14). Tiden är kort.

Paulus kallade detta släkte vrångt (perverst) och avogt i Fil. 2:15. Här visar aposteln skillnaden mellan världens barn och Guds barn. De första kallar han vrånga och avoga och de senare ostraffliga och ödmjuka. Detta kan ses ända från Kain och Abel och tills nu, eftersom det fortfarande är samma andemakt som strider mot dem som tillhör Gud.

Men, pris ske Gud, som säger oss, att mörkret har icke fått makt över hans underbara ljus. Alltså kan vi frimodigt säga att inte ens helvetets portar är övermäktiga dem som tillhör Kristus (Matt. 16:18). Herren väntar sig att när han kommer skall vi ha iklätt oss rättfärdighetens sköld och omgjordat våra länder med sanningen (Ef. 6:14).

Det finns endast ett hopp som inger den troende frimodighet och fasthet mitt i denna världens oro, som en båt som driver omkring utan mål, och det är Herren Jesu Kristi tillkommelse.

Det enda hopp världen kan ge är grundat på samma politiska system som härskar över hela jorden, således är dess hopp fåfängt eftersom falskhet och bedrägeri är gemensamma drag för alla system i världen. Den helige Ande vill bevara våra hjärtan i detta kraftfulla rop: "Herre Jesus kom"! Denna längtan behåller oss brinnande i Anden då vi vet att vi redan har väntat en tid och att det snart skall hända.

I denna världen vissnar allt och försvinner, men så är det inte med Guds ord som "förbliver evinnerligen". Herren är trofast och hans syfte med alla kommer att förverkligas. Kristus kommer och ska regera med sina trogna troende som finns på jorden. Vi kommer att lämna denna värld av bedrövelse för att evinnerligen leva med Härlighetens Herre.

Herre, dra oss till dig genom din gudomliga kärlek, så att vi kan leva i fullkomlig överlåtelse till dig, och på så sätt åtnjuta ditt liv och vara lyckliga. Ge oss andlig syn och fyll oss med den helige Ande så att vi på rätt sätt kan värdesätta de ting som är av Anden, och följa dig som är vårt enda hopp.

Amen

Dagbok från Västindien

MÅNDAG
Det är måndag förmiddag och Mensa och jag är på väg att göra hembesök hos blivande mammor i området där jag bor.

— Jag har en väninna som vi måste besöka, säger Mensa.

— Hon är inte gravid, men hon behöver nog besök. Det är inte bra med hennes andliga liv.

— Du har väl bibeln med dig, säger Mensa uppfordrande.

Vi kommer till ett trevligt hus, välskött och prydligt både utanför och inne i huset. Översvallande mottagna, sitter vi snart i varsin gungstol och dricker kaffe, pratar och läser bibeln. Mensa förmanar sin syster i tron och uppmanar henne att ta allvarligt på frälsningen.

Efter en stund fortsätter vi vidare och tar då en genväg genom en mer än manshög djungelliknande snårskog. Området har många hus och vi kliver in i ett av dem. Ett öronbedövande vrål från TV:n möter oss. Kvinnan slår förskräckt ifrån sig när vi talar om vilka vi är. Hon har inte råd. Men vi berättar att det inte kostar något och då lyser hon upp och har en del bekymmer som hon delger oss sedan hon blivit undersökt.

Några besök till hinner vi göra innan vi återvänder hem. Människor är inte fattiga i den meningen att de saknar mat. De flesta har frukt och grönsaker på sin tomt och odlar ofta lite rotfrukter. (Det är ju på landet, ungefär 2,5 mil från stan som vi bor.)

TISDAG
Klockan sju på morgonen tar jag bussen och byter till bil, som kör på rutten Herrera.

Herrera är ett stort industriområde och mycket fattigt. Gloria och Esteban har en skola där och församlingen i Sverige är med och stöder detta skolarbete.

Barnen ser mig på långt håll och rusar emot mig; tar mig i handen och så går vi till familjens lilla hus. Jag får ta plats i en stol utanför huset medan Gloria ger lite instruktioner innan vi kan gå. Gloria har sitt paraply som skydd för solen och förstår inte att nån faktiskt kan vilja bättra på blekheten med lite solbränna.

Vi har inte gått långt förrän en man hejdar oss och frågar om vi inte kan ta blodtrycket på honom. Han känner sig inte bra. Blodtrycket är normalt, men mannen ser onekligen dålig ut. Han har tydligen anemi som så många har, då de inte får tillräckligt med järn och vitaminer i maten.

En äldre kvinna längre bort vinkar och hälsar glatt. Första gången vi mötte henne var hon mycket sjuk. Nu mår hon bra och är i full färd med att sälja olika smårätter, vad det nu är. Hon berättar hur Gud gett henne idé och inspiration att börja med denna försäljning. Oss bjuder hon att smaka på något av majs. Ganska gott.

Vi fortsätter till pingstpastorns hus. Frun tar hjärtligt emot oss och insisterar på att få bjuda på middag nån annan dag, då vi inte har möjlighet att stanna idag. Vi får varsitt glas juice som verkligen smakar underbart i värmen. Undersökningen visar en kärnfrisk, stark kvinna som väntar sitt femte barn. Hennes man, pastorn, hälsade lite avmätt på oss när vi kom och försvann snabbt från huset.

— Här vet jag en som ska ha barn, säger Gloria.

Vi har inte varit där förut. Utanför huset finns en fotskrapa, den första jag sett i Santo Domingo. Inne; prydligt, varmt och ombonat. Kvinnan har ett behagligt utseende och tar vänligt emot oss. En bokhylla finns i det lilla rummet, vars ena del tjänar som kök. Kvinnan studerar, berättar hon och går på en klinik inne i stan för undersökning och provtagning. Fast det är ju bra att vi besöker hemmen och vi är givetvis välkomna igen.

Uppför ändlöst branta backar bär det sedan iväg. Målet är ett av de små skjul som finns där. Ett mörkt, smutsigt kyffe där en otroligt mager kvinna med sårige svullnade ben ligger på sängen medan hennes två barn leker på golvet. Någon vecka tidigare hade jag varit med en läkare och hans medarbetare just till Herrera. Då hade denna kvinna lyckligtvis fått en del mediciner och behandling. Men det viktigaste var att hålla sig stilla. Hur hon nu skall kunna genomföra detta, med två småbarn att sköta....

TORSDAG
Torsdagar brukar Liw och jag besöka mammorna i Los Frailes, området där de flesta av storfamiljens medlemmar bor och där kommuniteten också har en skola.

Liw berättar att hon varit med en av mammorna till kliniken. Det handlade om att ta en del prover och kvinnan ville gärna ha sällskap. Varför förstod Liw när de kom dit. Nedlåtande attityder och stress dominerade.

Vi kom in i ett hus där mamman just fått tvillingar. För tidigt födda, ynkliga och små var de. Förra gången vi var där låg fadern på golvet och sov middag och vi undrade lite förskräckt vad det var för slags människor. (Han hade lagt sig på golvet för att det var svalare, berättade han senare.)

Tvillingarna krävde mycket omsorg och vård och kvinnan behövde helt tydligt hjälp. Hon verkade lätt apatisk när hon tog emot grannar och släkt som tittade in till henne.

Liw gick ofta dit för att se att barnen ökade i vikt och mådde bra. Mamman hade inte tillräckligt med mjölk till båda barnen, men det verkade som om hon inte förstod det. De köpte i alla fall en del extra mjölktillägg till barnen — den ena tvillingen var väldigt liten och hade en del svårigheter att suga.

Fortfarande var barnen små men verkade pigga och det skulle nog ändå gå bra för dem. Det är inga stora insatser vi kan göra, bara ge lite av vår tid, kraft och kunskap till människor som vi faktiskt står i stor skuld till.

Nu har vi genom syskonen i Sverige fått fler resurser; en del medicinsk utrustning, tester för enklare provtagning och vitamin- och järntabletter. Här behövs vitaminerna konstigt nog bättre än i Sverige, fast det finns frukter och grönsaker i överflöd. Men när människor är fattiga och inte heller har kunskap till att ta vara på vad naturen ger gratis, blir det ofta näringsbrist som följd.

Tack alla MR:s läsare för allt ni gjort och gör för oss och för människorna i dessa fattiga områden!

av ULLA NÄSHOLM

TIONDE BIBELSKOL

Det känns konstigt att kunna skriva denna rapport från bibelskolan på Gamla Bro 1984. Detta årtal som alla sett fram emot med ödesdiger förväntan, ända sedan den "visionäre" författaren George Orwell kom ut med en numera välkänd bok, som heter just 1984. Den beskriver ett totalitärt samhälle, där det enda, som det är tillåtet att "tro" på och tillbedja är storebror, som representeras av en stor TV-skärm, som kontrollerar och talar till undersåtarna och kräver absolut lydnad av dem. All TV- och datateknik, som behövs för att göra ett sådant samhälle möjligt, finns det redan tillräckligt av. Hur långt utvecklingen har gått i förhållande till bokens utopia får var och en själv bedöma. Många kristna har också trott att Jesus Kristus skulle komma tillbaka innan detta år bröt in och det trodde nog vi också när vi var samlade till bibelskola på Gamla Bro 1974. Men nu har vi alltså varit samlade till ännu en bibelskola, år 1984. Att det varit möjligt trots all profan och religiös undergångsstämning (tror jag) beror på att det glada budskapet om Herren Jesus Kristus inte blivit förkunnat för alla nationer, folk och stammar. För slutet kommer när det uppdraget är avslutat.

De två första veckorna satsades det på barn och ungdomar och den andliga historien, kom att stå i blickpunkten. Arne Imsen undervisade dem ingående om Martin Luther och protestantismen och praktiserade också en modern form av "husförhör" med barnen och fångade på detta sätt in hela deras intresse, ingen vågade sitta och tänka på annat, för då hade de inte kunnat svara på frågorna. Vad hette protestantismens fader? Vem spikade upp 95 teser på slottskyrkan i Wittenberg? Vem skrev psalmen "Gud är oss en väldig borg"? Vem var Martin Luther? Vad har slottskyrkan i Wittenberg blivit känd för? Hur många var Martin Luthers teser? Kan du svara på dessa frågor? Om du inte kan det, så fråga barnen, som har varit med på bibelskolan. De vet.

Stina Fridolfsson höll också ett antal lektioner och berättade om några förgrundsprofiler inom den nordiska frikyrkorörelsen. Det handlade om människor, som redan på 1600- och 1700-talen kämpade för att på ett sant och fritt sätt få tillbedja Jesus Kristus. Men de hade hela det etablerade kyrkosystemet emot sig och prästerna vakade noga över att inte vanligt folk skulle samlas hemma i stugorna för att hålla gudstjänst. Men det var precis vad man gjorde ändå och man menade sig ha stöd för det i Guds Ord, eftersom husförsamlingen var Nya Testamentets ursprungliga församling. Men för dessa, för oss så självklara rättigheter, fick dessa förkämpar betala ett högt pris. De kastades i fängelse, där de kunde få tillbringa ända upp till 10-20 år i sträck eller placerades på mentalsjukhus för lika lång tid. Ja, det fanns de som blev landsförvisade för att de kämpade för allas rätt att fritt få samlas och tillbedja Gud. Elias Volker het-

Rapport av BRITT WIKLUND

Tänk att Jesus frälste mig!

Jag är så obeskrivligt tacksam till vår Herre Jesus Kristus, för vad han har gjort med mitt liv den här sommaren. Tänk att han också såg till mig. Till mig, en ynklig liten människa, en syndare. Bland alla miljoner i denna syndiga värld. Vilken nåd! Jesus Kristus, som är helig, kom ner till jorden och blev människa. Han, som är helig kom ner till oss, syndare, för att han ville ge oss en chans att få tillbringa evigheten med Honom, och för att slippa en evighet i ångest, vånda och smärta. Tänk hur mycket Jesus egentligen älskar oss människor! Vi kan nog inte helt och fullt förstå hur mycket han led i sitt liv här på jorden. Men tänk! Han gjorde det för att han älskar dig och mig! Vilken ofattbar nåd! Halleluja! Vilken nåd att få bli älskad av honom.

Innan jag blev född på nytt så hade jag många glädjeämnen i min vardag. T ex ridning, gammeldans, det militära. Visst tycker jag fortfarande att en ridtur då och då, eller en svängom nån gång skulle vara skoj.

AN PÅ GAMLA BRO

te en av de män, som på 1600-talet tog upp denna strid och därför satt några år i fängelse. Han var också en av pionjärerna inom den då framväxande pietismen. Hans Nielsen Hauge hette en annan av dessa förgrundsprofiler, en märklig man, som var verksam i Norge i slutet av 1700-talet och början av 1800-talet. Efter noggranna studier i Bibeln insåg han att kyrkan inte stod för den rätta läran. Därför började han predika de sanningar han upptäckt. Han gick från hus till hus och delade med sig av bibelordet till människorna. Han bad med dem, och för att de skulle slippa frysa gav han dem vantar och sockar som han själv stickade medan han vandrade mellan de olika stugorna. Han gjorde också något för den tiden så ovanligt som att starta små industrier för att kristna skulle få ha större vardagsgemenskap, få ett arbete och en inkomst. En sådan man kunde naturligtvis inte de norska myndigheterna tillåta att gå lös, så de satte honom i fängelse, där han fick sitta i 10 år. När han kom ut därifrån var han en sjuk och bruten man.

Stinas lektioner uppskattades mycket och de inspirerade oss till att själva studera frikyrkohistorien och dess främsta förkämpar.

Kjell Hägerman talade om Jesus Kristus. Vem var han? Var han den som han sade sig vara? Genom att slå upp bibelställen både i GT och NT upptäckte vi att de båda delarnas gemensamma nämnare är Jesus Kristus. Från Bibelns första sida (I Mos. 1) till dess sista (Upp. 21) handlar det om Jesus Kristus och hans frälsningsverk. Folket gav honom sitt vittnesbörd: *"Han är en av profeterna"* Petrus gav sitt vittnesbörd om honom: *"Du är Messias, den levande*

forts. nästa sida

De två första veckorna på bibelskolan var speciellt riktat till barn och ungdom.

Men allt, precis allt, förbleknar när man lärt känna Jesus. För Jesus Kristus ger en så mycket mer istället för allt det andra. En gudomlig glädje och frid.

Mitt enda och stora intresse är nu Livet med Jesus Kristus. Att tryggt få vandra vid hans sida, dag för dag. Att aldrig någonsin behöva rädas eller ängslas för *något*.

Det får inte rum något annat i mitt sinne än Jesus. För han är så stor och mäktig att han tar upp all plats. Det är verkligen en stor nåd att få ha Jesus som sitt intresse.

Fil 3:8. *Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde på det att jag må vinna Jesus Kristus.*

Du, som ännu inte har tagit steget ut, att följa Herren Jesus! Till dig vill jag säga: *Tveka inte!* Ta mod till dig och ta hela steget! Du har inget att förlora. INGET! Tvärtom. Du vinner en stor vinst. Långt mer värd än någon miljonvinst på tips eller lotto. Du vinner 1:a pris: Det eviga livet i härlighet med Jesus!

Tänk att få tillhöra Jesus. Att få vara hans barn och ständigt vara skyddad från allt ont. Det du, det är det enda som betyder något när du ska möta Fadern. Ingenting annat kan leda dig hem till Gud. Du kanske tycker att du ska "leva loppan" lite till innan du tar steget ut i allvaret. Men du, vänta inte, för rätt som det är, när du står där på dansgolvet, så kommer Jesus, och då är det försent.

— Åh, vad du kommer att ångra dig. "Varför tog jag inte emot Jesus den där gången när jag hade chansen?"

Det räcker inte med att du säger att du tror att det finns en Jesus. Du måste *besluta* dig också. Vilken väg ska jag gå? Ska jag fortsätta att gå syndens breda väg, och få bara elände i belöning? Eller ska jag följa Jesus och komma in i Guds vilja och få glädje, frid, gemenskap, ja, *allt* som du egentligen längtar efter.

Det är inte pengar, det är inte stereo, bil eller annat sånt som kan frälsa dig. Det är inte det som ditt hjärta längtar efter. Nej, det är liv. Liv, liv, liv som *endast* Jesus Kristus, vår Herre har att ge. Dö bort från ditt gamla liv och föds på nytt, genom att ta emot Jesus i ditt hjärta!

Rom. 6:1-10. Vi skall dö från synden och leva ett nytt liv med Kristus i rättfärdighetens tjänst, icke i syndens.

Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, för att nåden ska bli så mycket större? Bort det! Vi som hava dött från synden huru skulle vi ännu kunna leva i den? Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende i liv. Ty om vi hava vuxit samman med Honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med Honom genom en lika uppståndelse.

Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med Honom, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. Ty den som är död, han är friad ifrån synden. Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi att vi ock skola leva med honom, eftersom vi veta, att Kristus, sedan han uppstått från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över honom. Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. Amen!

Hälsningar
CHRISTINA EILEFORS

TIONDE BIBELSKOL

forts. fr. föreg. sida

Gudens son". Gud gav själv honom sitt vittnesbörd: *"Du är min älskade son, i dig har jag funnit behag".*

Fred Örtegren, från Eskilstuna, hälsade på oss ett par dagar och tog då tillfället i akt att presentera kreationismen för oss. Kreationism är Läran om tron på en skapelse av allt levande och det står i motsats till evolutionismen, som är Läran om tron på en utveckling av allt levande, från lägre levande organismer till högre där slutprodukten är människan. Fred förkastade den förhärskande tanken bland många vetenskapsmän att läran om evolutionen skulle vara bevisad. Det finns inga säkra bevis för att en utveckling ägt rum och det finns ännu många obesvarade frågor. De bevis bl a fossiler som vetenskapsmännen åberopar som bevis för utvecklingsläran men de bevisen kan hellre åberopas till skapelsetrons fördel. Han visade också ett intressant bildband som tog upp dessa frågor. Det finns en hel del vetenskapsmän som omfattar skapelsetron.

Arne Imsen brukade för det mesta ha lektionerna kl. 12.00 på middagarna. Han behandlade då ett brett spektrum av ämnen, som han tyckte att vi borde vara insatta i. Han ägnade många lektioner åt Abraham och Lot och deras relationer till varandra och till staden Sodom. Lot, som när han fick välja, valde den bördiga slätten och Abraham som då fick nöja sig med det bergiga landet. Men sedan visade det sig att det var Abrahams förböner, som räddade Lot från att gå under tillsammans med Sodom. Han behandlade även det kontroversiella ämnet "sekter". Sekten är något som de etablerade kyrkorna och samhället inte ser på med blida ögon. En sekt kan vara både en andlig och en politisk företeelse. Men Arne Imsen tog här upp det andliga perspektivet. Sekten ställer sig avvisande och kritisk till det etablerade. Sekten isolerar sig för att kunna förverkliga sina ideal. Den vägrar att ta emot subventioner

Bibelskolan 1984 var inspirerande och förnyande. Och det på grund av att vårt ursprung betonades; pionjärernas orubbliga tro och kompromisslösa föredöme. Samt sekt-livets nödvändiga betingelser!

Frid!
Det här är en liten rapport från bibelskolans ungdomsveckor. Egentligen skulle det bara vara en ungdomsvecka, men det blev en till. Dom flesta ville fortsätta för det var så roligt att vara tillsammans och lära om vår bibel och väckelsehistorien.

De flesta har fått möta Gud och tre har blivit andedöpta. Det var en kväll på ett väckelsemöte. Alla bad högt och nästan ingen var rädd för att be så de andra hörde.

En annan kväll var bibelskolans elever annonserade. Jag och Marja läste varsin bibelvers. Luk.12:9: *Men den som förnekar mig inför människorna han skall ock bli förnekad inför Guds änglar,* det säger Jesus.

ANGELICA PRYBIL

Årets bibelskola blev till stor del barnens bibelskola. Maranataväckelsen har ju begåvats med många barn, vilket innebär nya slags andliga behov. Det blev elementär undervisning om frälsningens första grunder. Entusiasmen hos barnen talar sitt tydliga språk.

Frid alla syskon och bröder, jag tycker det har varit helkul här på bibelskolan. jag har lärt mej en hel del. T ex om John Bunyan, att han har skrivit Kristens resa och Martin Luther har skrivit Vår Gud är oss en väldig borg, och en massa andra psalmer.

ANDREAS KULBORG

Jag är 8 år och heter Rakel. Jag vill bli en missionär, helst i Spanien. Anna-Karin blev döpt i Stockholm. Hon är 10 år. Hon bad vid dopet, då grät vi så mycket. Alla barn bad och sjöng vid dopgraven.

RAKEL IMSEN

AN PÅ GAMLA BRO

eller hjälp, för att inte förlora sin självständighet. Sekten uppstår när ett antal människor går ut från en kyrka eller ett samfund, som också i ett tidigt skede var en sekt. Ämnet sekter behandlades även i de två nattsändningar, över närradion i Stockholm, som hölls under bibelskolan.

Dagarna började med morgonbön, då alla samlades och läste bibeln, lade fram böneämnen, bad och fördelade arbetsuppgifterna. På förmiddagarna, mellan 10 och 12 hjälptes alla åt med de praktiska uppgifterna. Duka till måltiderna, duka av, diska, dela ut handaffischer för serveringen och städa på hotellet. Alla ställde villigt upp och utförde sina arbetsuppgifter mycket väl. Mellan klockan 12.00 och 17.00 pågick lektionerna.

Bibelskoleeleverna gick också ut på gator och gränder och vittnade i tal och sång om frälsningen i Jesus Kristus. De delade ut traktater om mötena, sålde Midnattsropet, talade med människorna om nödvändigheten av frälsning och inbjöd åhörarna att komma till väckelsemöte på Gamla Bro. Många stannade också och lyssnade till budskapet. En del såg längtande ut, andra bara likgiltiga. Det fanns också en och annan som kastade smädelser i ansiktet på dem, men det tystade inte dessa vittnen, utan de ropade ut budskapet om Jesus Kristus ännu högre.

I väckelsemöten medverkade alla bibelskoleelverna med liv och lust. De vittnade om sin frälsning, sjöng och jublade till Guds ära. Särskilt barnen och ungdomarna var aktiva. I ett av väckelsemötena prisade Malin, 11 år, Jesus med hela sitt hjärta och drog alla med sig i tillbedjan och lovsång. Hon bad för sina syskon och sina kamrater att de skulle bli frälsta och andedöpta. Hon blev snabbt bönhörd, för i det mötet blev tre av hennes kamrater andedöpta och hela församlingen jublade. Tre av dem som deltog i väckelsemötena och med iver och entusiasm vittnade om sin tro och underbara frälsning heter Ingrid och Holger Nilsson och Christina Eilefors. Alla tre blev frälsta i somras på sommarkonferensen i Gärdshyttan och samtliga kommer från Göteborg. De berättade om de konsekvenser frälsningen fört med sig, de har tagit sina barn ur skolan och flyttat in i storfamilj, där de nu deltar i kampen för evangeliets spridning.

Christina flyttade efter bibelskolan från storfamiljen i Göteborg till Gamla Bro, där hon tar del i ansvaret för serveringen. Det var många andra, från olika delar av landet, som vittnade om vad frälsningen och den andliga vardagsgemenskapen i bön och arbete betyder för dem.

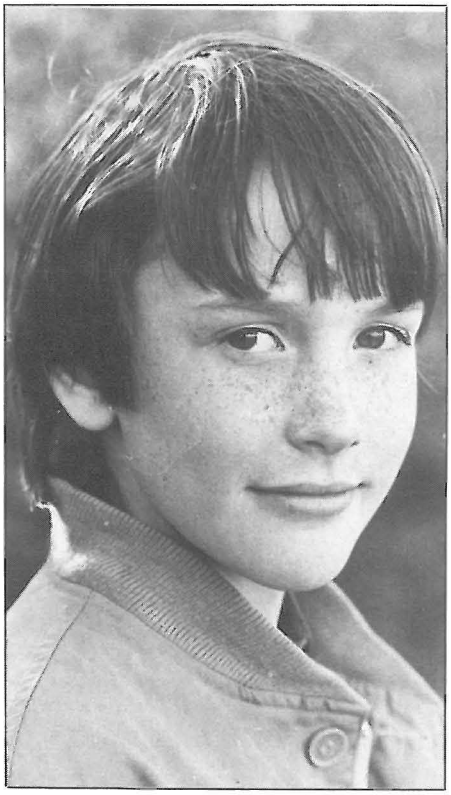

Jag heter Jakob Brynte och är 11 år och går i Pilgrimsskolan.

Jag är på bibelskola just nu och skriver den här lilla artikeln. Jag tycker det är roligt att träffa kamrater och lära sig hitta i bibeln och läsa i den. Det är också roligt att lära sig saker om andra kristna och församlingar.

Jag tycker också det är roligt att bedja för folk så att dom blir frälsta.

JAKOB BRYNTE

Nu är jag på bibelskola i Stockholm. Jag har varit här ca 3 dagar. Jag tycker det har varit underbart! Jag är 10 år och det är ett under att man kan möta Jesus i den här åldern.

Vi har haft en minnesvers varje dag, det tycker jag är bra. En vers vill jag nämna, den här:
Fil. 1:21: *Ty att leva, det är för mig Kristus och att dö, det är för mig en vinning.* Jag hoppas det blir lika underbart i fortsättningen!

ELISABETH JOHANSSON

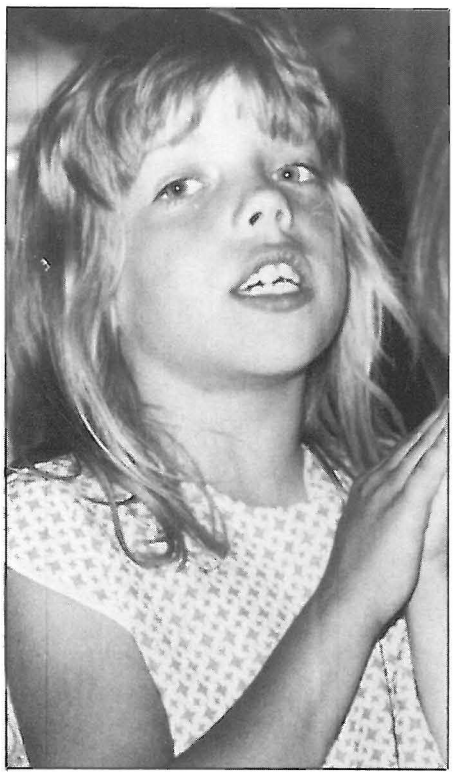

Den här konferensen har varit jättebra. Man har talat till oss ungdomar så man har förstått mer av predikningarna. Och vi har haft korta och flera möten på en dag, så man har orkat med mera.

Och det har hänt någonting de här veckorna, det känner man själv och man ser det på andra. Tre stycken har ju blivit andedöpta, min bror och en pojke och en flicka.

Jag hoppas att flera ska bli andedöpta den här konferensen.

JOHAN BRYNTE

TIONDE BIBELSKO

"Under lång tid jag sökte
efter mål för min vandring,
Jag tyngdes av bördor
där jag vandrade fram.
Men så mötte jag Jesus
vilken underbar dag,
Var dag är jag tacksam han
fört mej ut med sin frälsande kraft.
Var dag är jag tacksam
han uppenbarat sin frälsning för mej."

Särlaregn 333

Frälst och döpt under Gärdshytteveckan:

— *Vårt liv blev förändrat*

Jag är så lycklig att ha fått komma tillbaka till Gud. Det dröjde många år, närmare bestämt femton, innan jag åter fann min Frälsare!

Vid 12 års ålder hade jag en frälsningsupplevelse, jag var tillsammans med min syster på ett tältmöte, där vi båda lämnade oss till Gud. Det kändes härligt och det måste ha synts utanpå för då mor och far mötte oss efter mötet blev de lyckliga, de också. Det "lyste" om oss minns jag att de sa!

Strax efter blev vi döpta, se'n vandrade jag med Jesus under några år. Men vid 17-18 års ålder flyttade jag hemifrån och kom på så vis bort från umgänget med frälsta människor.

Visst gick jag på möten ibland men det blev allt glesare mellan besöken. Så vid 22 års ålder träffade jag min man och kom att leva ett liv utan Gud, men hela tiden hade jag en önskan att *också* äga tryggheten i Gud.

Så blev vi en familj och barnen blev orsak till att jag kunde bedja igen, det blev aftonbön och så bad jag ofta att Jesus skulle beskydda dem när de var ute och lekte, det kändes tryggt att få lita på Gud.

När vår pojke var 4 år uppsökte vi en "kyrka" för att gå i söndagsskolan. De stunderna skänkte frid och en känsla av att här hade jag gått miste om något. Men eftersom tiden gick och vår son växte upp bland helt otroende människor ville han inte längre forsätta i söndagsskolan. Det var inte hans fel att det blev så. Hade jag hållit kontakten med Jesus så hade vi kunnat fortsätta, givetvis.

Under hela denna tid har jag haft mina föräldrar som bett för mej och hela familjen. Far och mor överlämnade oss till Gud redan innan vi var födda, min syster och jag, så det var allt på tiden att jag överlämnade mej till Gud också. Det hände nu i somras, vi var med på ett par tältmöten som Maranata ordnat på Gärdshyttans Gård.

Jag visste att om jag bara sade ja till Jesus, så skulle *han* ta hand om resten. Det står så i bibeln: *Sök först Guds rike och hans rättfärdighet så skall allt det andra tillfalla dej.* Det ögonblick jag sa ja till Jesus kändes det som om något rasade inom mej, som om en fördämning brast, det är svårt att så här efteråt beskriva det, men det var en sällsam känsla.

En frälst kvinna som satt bredvid mej lade sin hand på mej och frågade om jag ville bli frälst? — Ja, kunde jag klämma fram, och det var min djupaste önskan att även Holger, min man, skulle kunna vandra på samma väg. Det blev så att vi följdes åt in i bönetältet, där vi fick gråta ut inför Gud och tacka och lova Jesus och be Jesus ta hand om våra liv. Bara ett par dagar efteråt fick vi följas åt i dopets grav.

Denna händelse har totalt förändrat hela vårt liv. Eftersom vi har en son i skolåldern blev det aktuellt att ta honom ur skolan och ge honom undervisning i hemmet. Vårt hem är sedan september månad "storfamiljen" i Göteborg.

Vi delar bostad med en annan troende barnfamilj. Det är många positiva sidor förknippade med detta boende, det mest positiva är att vi varje dag kommer tillsammans, beder och läser bibeln. Det blir så helt naturligt när man har Jesus som sitt största intresse och behov.

Personligen upplever jag denna plats som ett Fridens hus, men den är troligtvis bara en ytterst liten försmak av den himmelska gemenskapen med Gud, som är det vi väntar på och längtar efter. Jag är så oändligt tacksam till Jesus att han av nåd frälste mej, och att jag nu får vandra med Jesus vid min sida.

Frid önskar jag alla som läst detta, och om *Du* inte tagit steget över till Jesus, till Livet, så uppmanar jag Dej, att göra det. Nådatiden håller på att ta slut. Och Du förälder — Du har ett otroligt stort ansvar inför Gud att leda Dina barn in i Guds vilja och ge dem kunskap om Jesus och bibelns underbara sanningar.

Ett vittnesbörd av
INGRID NILSSON
under sin första bibelskola

Guds kärlek är ofattbar

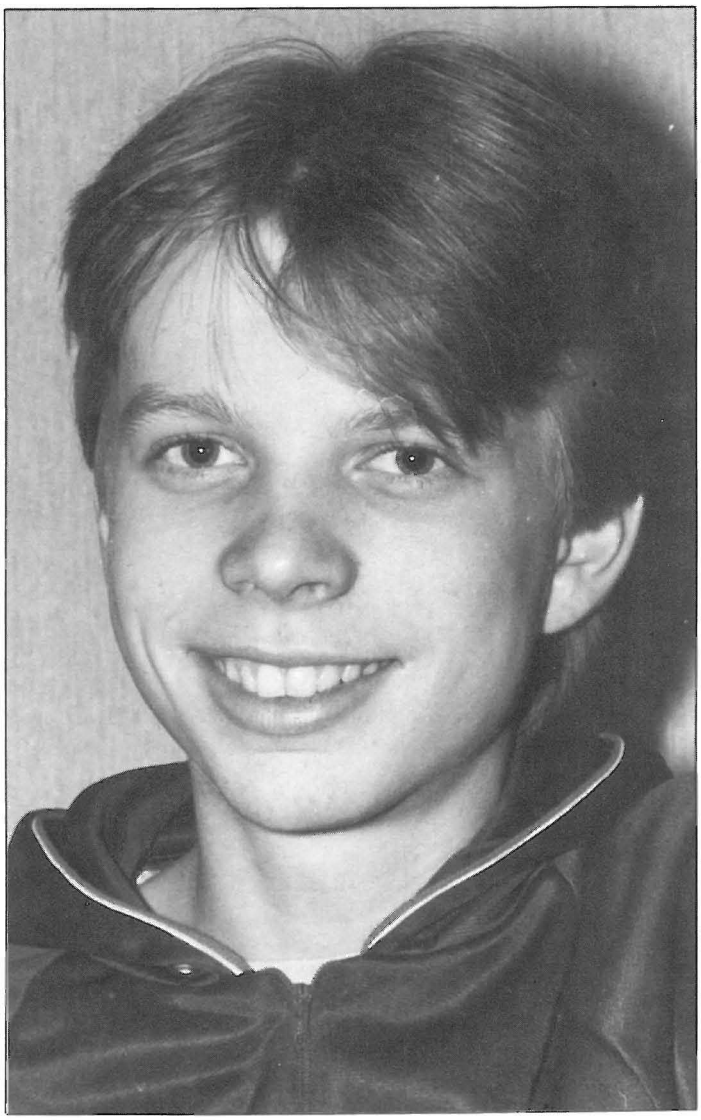

Frid!
Bibelskolans ungdomsveckor går nu mot sitt slut. De här två veckorna har varit väldigt intressanta. Undervisningen har i år givits ut på ett sånt sätt att det har blivit både intressantare och bättre förståligt. Även de mindre barnen har fått ut mera av denna bibelskola.

En gång när jag bläddrade i bibeln så fastnade mina ögon på detta. Det står i Rom. 8:38-39: *Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*

Tänk vilken underbar nåd vi har i Kristus, så att *ingenting* skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus.

När Jesus dog på korset för att vi skulle bliva frälsta från evig fördömelse, så gav han ju sitt liv i en ofattbar kärlek. Skulle Gud som gav sin enfödde son till att dö på ett kors för vår skull, skulle han lämna oss åt evig fördömelse? Det står ju i Rom. 8:32: *Han som icke har skonat sin egen son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom.*

Hälsningar
CLAERENTZ WIDÉN

Jesus drog mig upp

Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn; han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta; han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud.
Ps. 40:3, 4.
Tänk att Jesus Guds son frälste mig! Han gjorde det som ingen annan kunde göra.

Även om jag försökte komma loss, så kunde jag inte förändra min situation. Det gick inte. Det var fåfängt. Även om viljan fanns att leva ett annat liv.

Jag var tvungen att inse att allt var hopplöst. Det fanns ingen räddning. Jag var förlorad. Då kom Jesus och drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn!

Icke däri består kärleken att vi hava älskat Gud, utan däri att han har älskat oss och sänt sin son till försoning för våra synder.
I Joh. 4:10

Ingen förmådde att hjälpa min själ
Men så kom Jesus och allt gjorde väl
Friden mig fyllde och synden försvann
Livssolen härligt upprann

Hälsningar
JAANA
KARJALAINEN

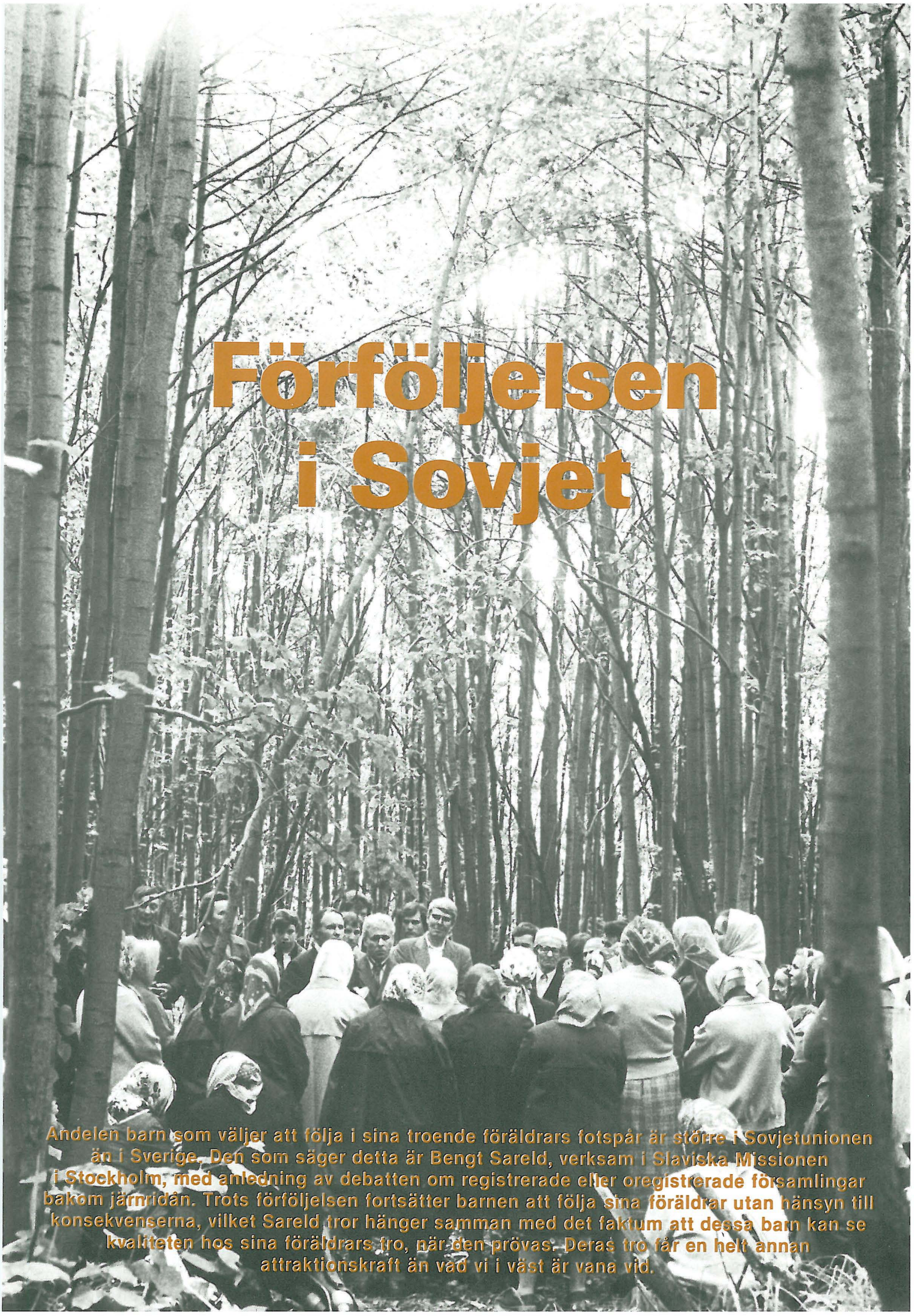

Förföljelsen i Sovjet

Andelen barn som väljer att följa i sina troende föräldrars fotspår är större i Sovjetunionen än i Sverige. Den som säger detta är Bengt Sareld, verksam i Slaviska Missionen i Stockholm, med anledning av debatten om registrerade eller oregistrerade församlingar bakom järnridån. Trots förföljelsen fortsätter barnen att följa sina föräldrar utan hänsyn till konsekvenserna, vilket Sareld tror hänger samman med det faktum att dessa barn kan se kvaliteten hos sina föräldrars tro, när den prövas. Deras tro får en helt annan attraktionskraft än vad vi i väst är vana vid.

Text: Gustaf Jillker
Foto:
Thommy Jacobsson
o. Slaviska missionen

Säger man att det inte finns förföljelse mot de kristna i Sovjetunionen, far man med osanning, hävdar Bengt Sareld, som ställer sig helt frågande till de påståenden som börjat cirkulera i frikyrkliga kretsar om att det är de kristna själva som är orsak till att de möter svårigheter. Det är myndigheterna som provocerar genom helt orimliga inskränkningar av trosfriheten såsom t ex att förbjuda mission, hjälpverksamhet och undervisning av barn och ungdomar.

Att påstå att de oregistrerade är bråkstakar medan de registrerade är sansade och lugna är orättvist, menar Sareld. Det har nämligen visat sig att myndigheterna varit beredda till långt gående kompromisser när de väl stött på kristen fasthet och radikalism. Myndigheterna har helt enkelt försökt använda sig av de kompromissvilliga elementen för att komma de kristna församlingarna in på livet.

Det var under ett besök nyligen på Gamla Bro som Bengt Sareld bemötte den skepticism och osäkerhet som på senare tid börjat breda ut sig beträffande den underjordiska kyrkan i Sovjetunionen. Attitydförändringen i Sverige har varit märkbar i negativ riktning, och som orsak anger Sareld den blåögdhet många svenska rapportörer haft, då de mött sovjetiska representanter för den registrerade baptistunionen. Många av dessa representanter har inte ens varit kristna.

Det dubbla språket

När alltså kristna samfundsledare återvänt till Sverige och sökt bagatellisera situationen för de kristna bakom järnridån, har det alltså berott på en slags språkförbistring. Människorna i västvärlden har inte förstått det dubbla språket i kommunistvärlden. Bengt Sareld förklarar:

— Jag har hört en person stå och säga en sak i en presskonferens, men strax efteråt på tu man hand lika kategoriskt förklara att det ju inte var meningen att jag skulle tro på vad han sade. Jag måste ju själv fatta att det inte är som han säger, förklarade han, för så dum kunde jag väl inte vara. De kristna i Sovjetunionen, även de i ledarställning, blir besvikna om vi går på allt som de säger.

Bengt Sareld borde veta vad han talar om. Han fick själv på ett mycket handgripligt sätt för länge sedan en ingående lektion om den underjordiska kyrkans villkor i Sovjetunionen. Bengt Sareld var nämligen en av de två svenskar som år 1978 under mycket uppseendeväckande former greps av sovjetiska tullmän vid den ryska gränsen, med mängder av hemliga dokument på sig efter ett besök hos underjordiska kristna i landet. I tre månader fick de sitta i häkte utan någon kontakt med yttervärlden, innan de släpptes ur landet.

Passar myndigheterna

— Man måste ha klart för sig, vilket dominerande inflytande myndigheterna försöker skaffa sig över samfundet, framhåller Bengt Sareld. Förnekar man det gör man sig en stor otjänst. De ledande personerna inom den registrerade baptistunionen är tvingade att ge västvärlden en bild av kristendomen i Sovjetunionen som passar myndigheterna där.

Bengt Sareld illustrerar sitt påstående med att citera Janis Smits, en före detta pastor i en registrerad församling i Lettland, som nu lever i Kanada: "De oregistrerade var vårt samvete. De gick före och visade den kompromisslöshet alla kristna borde visa. De var inspirationen, de som visade vägen."

I de registrerade församlingarna är man klart medveten om förutsättningarna för sin relativa frihet att verka. Trots allt kan man med myndigheternas goda minne ha en viss mötesverksamhet, ha tillgång till kyrkolokaler och tillåtelse att ha sångkörer. Men friheten har man fått tack vare att medlemmarna i de oregistrerade församlingarna betalat priset i form av fängelsevistelser, radikalitet och klara ställningstaganden. Det vet man. Myndigheterna är nämligen nödsagade att tillåta en större frihet för de registrerade, för att neutralisera den stora gruppen oregistrerade församlingar. Man vill ju naturligtvis helst se att alla låter registrera sig.

Det var på 60-talet uppdelningen skedde mellan den registrerade baptistunionen och den grupp församlingar som vägrade registrera sig. I dag är kontakterna mellan grupperna intensiva och goda, för man tycks på ett märkligt sätt dra nytta av varandras existens. När t ex de registrerade inte kan ha någon riktig ungdomsverksamhet, skickar man helt enkelt över sina ungdomar till de oregisterade. Där har man nämligen t o m ungdomsläger i hemlighet.

Bengt Sareld

Spioneri i Sverige

Den sovjetiska hemliga polisen, KGB, har genom registreringen av baptistunionen fått en unik möjlighet att kontrollera den kristna verksamheten. Det vore därför konstigt om inte KGB är lika intresserad av de sovjetiska kristnas kontakter med utlandet. I en bok som nyligen utgivits om KGB:s spioneriverksamhet i Sverige, avslöjas att även den religiösa verksamheten här i landet är föremål för deras underrättelseverksamhet. Bengt Sareld finner inte uppgifterna förvånande.

— KGB:s intresse för svensk kristenhet beror troligen på att man just vill förhindra att svenska kristna tar kontakt med sovjetiska kristna. Myndigheterna i Sovjet ser ju att den typen av kontakter betyder väldigt mycket för de kristna där, säger Sareld.

Kontakterna med kristna i östblocket behöver nu inte alltid hållas i all hemlighet, poängterar Bengt Sareld. Att få arbeta officiellt är naturligtvis bäst. Man behöver heller inte alltid smuggla in biblar bakom järnridån. Till Polen har man inte smugglat en enda bibel. Det är ju både billigare och mer praktiskt. Men hur länge klimatet är så gynnsamt vet dock ingen.

— Skulle myndigheterna sätta stopp, blir förhållandet annorlunda. Då är det fel att bara ge upp. Ett stopp får inte innebära annat än att man söker andra vägar att få in biblar i landet, säger Sareld.

Simon och Jesus

Text: ULLA NÄSHOLM

Han var företrädare för en väckelserörelse med gamla, stolta traditioner. Hans fäder hade varit med om att väcka Israels barn när de kommit på avvägar från sin Gud, och de hade blivit återförda till den sanna gemenskapen med Herren, härskarornas Gud.

Med åren hade man sett sig föranlåten att lägga till vissa nya regler och stadgar till det som gällde från begynnelsen.

För att inte den "moderna" tidens tänkande skulle genomsyra menigheten fanns det bud för många av det vardagliga livets angelägenheter och fortfarande gjordes nya komplement av nödvändiga förordningar. Det var faktiskt något orubbligt och stabilt över väckelserörelsen som nu kunde berömma sig av att ha inflytande över nästan hela judenheten.

Av och till hade kringvandrande profeter uppträtt och talat om nödvändigheten av förnyelse i folkets gudsliv. Dessa förkunnare hade föga framgång och inget större inflytande. Så sent som i år hade Simon hört ganska mycket om en sådan profet och helbrägdagörare; Jesus från Nasaret kallades han. Människor hörde honom gärna och det talades ivrigt om de under han gjorde. Jesus mättade folk mitt i ödemarken, botade sjuka, ja; han hade även uppväckt döda. Så sa man om honom i alla fall.

Det gick många rykten om Jesus och hans lärjungar, som verkade få lite för mycket inflytande. Kanske ändå rörelsen kring denne Jesus trots allt kunde bli ett hot mot den trygga och säkra synagogan. Människor är så lättledda och följer gärna någon som företräder något nytt i stället för att hålla sig till de beprövade stadgarna som föreläses i synagogan var sabbat.

Simon beslöt att bjuda in denne Jesus till sitt hus och försöka få grepp över vad han stod för.

— Och en farisé inbjöd honom till en måltid hos sig; och han gick in i fariséens hus och lade sig till bords. (Luk. 7:36) Simon kände sig riktigt nöjd att han tagit initiativet och inbjudit Jesus. Det var helt nödvändigt att lyssna till de nya strömningarna som fanns i den religiösa världen och komma fram till vad denne Jesus representerade.

För övrigt verkade det bli en lyckad fest. Men vad hände nu? Utan hänsyn till artighet och etikett rusade en kvinna fram till hedersgästen Jesus från Nasaret.

— Nu fanns där i staden en synderska; och när denna fick veta att han låg till bords i fariséens hus, gick hon dit med en alabasterflaska med smörjelse och stannade bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte väta hans fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår och kysste ivrigt hans fötter och smorde dem med smörjelse.

Simon och de flesta av hans bordsgäster kände igen kvinnan. En syndersk... i hans hus. Jesus gjorde inget för att hindra kvinnan i sina förehavanden.

Den här lilla sekten som Jesus ledde var tydligtvis ganska tolerant mot synden och tog inte avstånd från människor av den här kvinnans sort. Och vilket slöseri Jesus gav sitt samtycke till, när han lät kvinnan använda den dyrbara smörjelseoljan till att förbrukas på detta alltför frikostiga sätt! Nog kunde oljan använts på ett mer förnuftigt och rationellt sätt.

Inget ekonomiskt sinne och så upptog man tydligen vilka syndare som helst i sin krets. Ryktena Simon hört bekräftades nu inför hans ögon. Bäst dock, att vara lite återhållsam med uttalanden just nu. Simon ville inte bli satt på plats av Jesus. Många av Simons kollegor hade gjort den erfarenheten. Jesus kunde Skriften även om han inte accepterade de stadgar som de skriftlärde lagt till buden. Eller deras tolkningar av dem.

— Då tog Jesus till orda och sade till honom: "Simon, jag har något att säga dig". Han svarade: "Mästare säg det".

"— En man som lånade ut penningar hade två gäldenärer. Den ene var skyldig honom femhundra silverpenningar, den andre femtio.

— Men då de icke kunde betala efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer att älska honom mest?"

— Simon svarade och sade: "Jag menar den åt vilken han efterskänkte mest". Då sade han till honom: "Rätt dömde du".

Simon förstod att han var på väg att förlora prestigen. Det blev lite genant när sedan Jesus fortsatte med att ta upp bristerna i Simons värdskap och använde det som illustration.

Sen kom klimax. Sedan sade han till henne: "Dina synder äro dig förlåtna".

Bordsgästerna reagerade i protest. "Vem är denne som till och med förlåter synder?"

Jesus tog ingen som helst notis om dem, utan vände sig till kvinnan igen: "Din tro har frälst dig, gå i frid".

Hädelse, sa de renlärige gästerna och lade ännu ett argument på minnet att använda till att snarast få Jesus röjd ur vägen.

Men tron hade verkat i en kvinnas liv till frälsning och befrielse.

Jesu makt och härlighet var gömd för den tidens religiösa. Då som nu. Men behovets barn trängde sig fram till Jesus. Ibland på ett för konvenansen ganska opassande sätt. Men de upplevde förvandling och fick den hjälp till befrielse som människornas många stadgar inte förmådde ge. Jesus hade makt att förlåta synder, hela brister och befria från synd och skuld.

Ännu idag är han densamme!

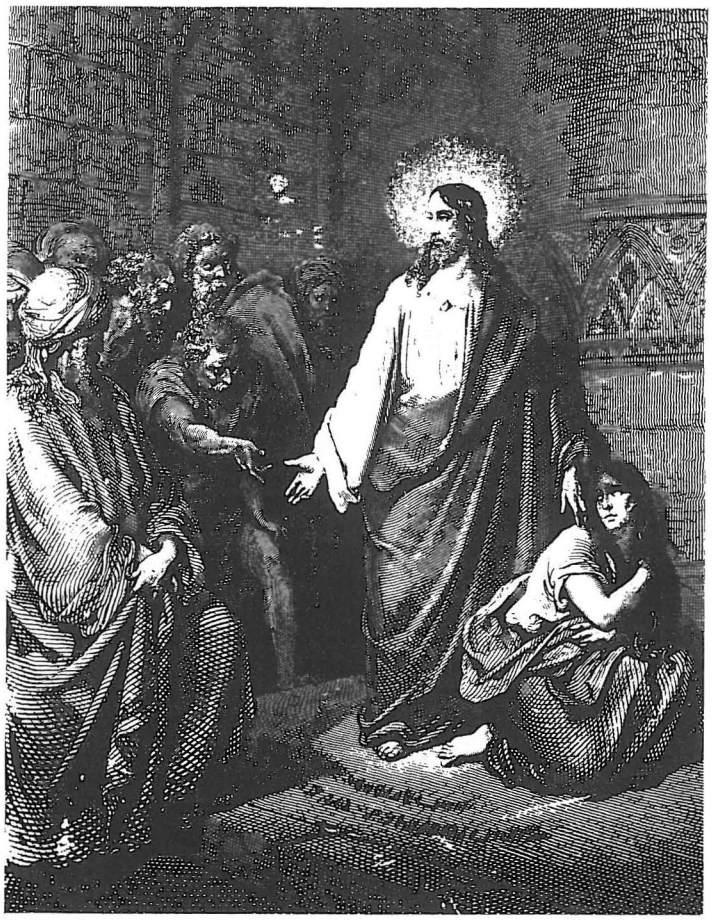

G. Doré

Vardags–gemenskapens välsignelse

Text: JAN-EGIL HAFSAHL

»Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans. Det är likt den dyrbara oljan på huvudet, som flyter ned i skägget, ned i Arons skägg, som flyter ned över linningen på hans kläder.

Det är likt Hermons dagg, som faller ned på Sionsbergen.

Ty där beskär Herren välsignelse, liv till evig tid.»

I hela vårt samhälle är vi överhopade av ord som solidaritet, vänskap, närhet, samvaro och gemenskap. Vi har lärt oss att ord i realiteten betyder litet eller ingenting — verkligheten är i regel ganska annorlunda. Vi glider ohjälpligt in i allt mindre familjer och människan blir ständigt mer och mer ensam.

Alltmer smärtsamt blir det då vi upptäcker att också de flesta ord med kristet förtecken är liktydiga med tomhet: »Kristi kropp» och »Jesu brud» är populära uttryck — men för de flesta troende inte heller mer än så. Ord och verklighet stämmer inte överens. Gemenskapstankarna sköt fart under 70-talet. Entusiasm och vision skapade husförsamlingar och bönegrupper runt om i landet. Nu, vid 80-talets mitt, talar många om »ett passerat stadium» för att dölja sin besvikelse, eller lever i öppet trots — bittra och sårade — på brustna illusioner.

Är kristen vardagsgemenskap med djupa och förtroliga relationer endast en önskedröm — en utopi? Är vi dömda till ensamhet — eller?

Troligtvis var det liknande tankar som plågade David då han nedtecknade psalm 133. Han visste hur splittrad och förstörd en gemenskap kunde bli. Han hade upplevt ensamheten och isolationen i sitt eget barndomshem, och gjort de samma bittra erfarenheterna i sitt eget hem: striden och hatet mellan Absalom och Amnon, mellan Salomo och Adonja.

Fiendskap och syskonstrid är inte något nytt. Historiens första syskonskap slutade i ett katastrofalt brodermord. En tragisk utveckling går genom historien: Josef blir såld av sina egna syskon. Jesus själv blir förkastad av sin egen släkt.

Psalm 133 är den 14:de av 15 »vallfartssånger». Dessa psalmer utgör en helhet och beskriver en utveckling från pilgrimens första nödrop och beslut om att bryta upp: »*Länge nog har min själ måst bo ibland dem som hata friden.*» Ps. 120:6 — tills han genom en intim gemenskap står i Herrens hus. Ps. 133, 134.

Historiskt sett talar psalmerna om Israels folks vandringar upp till Jerusalem under de tre årliga pilgrimsfärderna. Profetiskt sett spränger de historiens ramar och pekar fram emot en ny tid — en ny tidsålder — där fiendskapen är tillintetgjord och skiljemurarna raserade.

»*Ty han är vår frid, han som av de båda har gjort ett och brutit ned den skiljemur, som stod emellan oss, nämligen ovänskapen. Ty i sitt kött gjorde han om intet budens stadgelag, för att han skulle av de två i sig skapa en enda ny människa och så bereda frid...*». Ef 2:14-15

När David ser den fungerande gemenskapen och den broderliga enheten, utbrister han: »— *Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans!*» Ps. 133:1.

När bibeln beskriver Eden och dess välsignelser, heter det: »*Och Herren Gud planterade en lustgård i Eden österut... och lät alla slags träd, som voro ljuvliga att se på och goda att äta av, växa upp ur marken.*» 1 Mos. 2:8-9. Gud hade bestämt att människorna han hade skapat skulle *bo* i Eden, och själv skulle han *bo* mitt ibland dem. I den nyvunna enheten David beskriver, är Guds avsikt med sin skapelse återupprättad: Gemenskapen är ljuvlig och god. »*Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.*» 2 Kor. 6:16.

»*Det är likt den dyrbara oljan på huvudet*», säger David, »*som flyter ned i skägget, ned i Arons skägg, som flyter ned över linningen på hans kläder.*» Ps.133:2.

Den dyrbara oljan är smörjelseoljan för översteprästen. 3 Mos. 8:12. Om vår överstepräst, Jesus, heter det: »*Din Gud har smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder*», Hebr.1:9.

Oljan, Anden, var inte enbart för huvudet, den rann ned över hans kläder. Detta är pingstens evangelium: »*Sedan han (Jesus) genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade helige Anden, har han utgjutit, vad I här sen och hören,* »Apg. 2:33.

Församlingen, Jesu kropp, har fått del av Andens välsignelser. David sätter likhetstecken mellan kristen enhet och andens liv. Efter att Anden är utgjuten på pingstdagen, skapar

forts. sid. 35

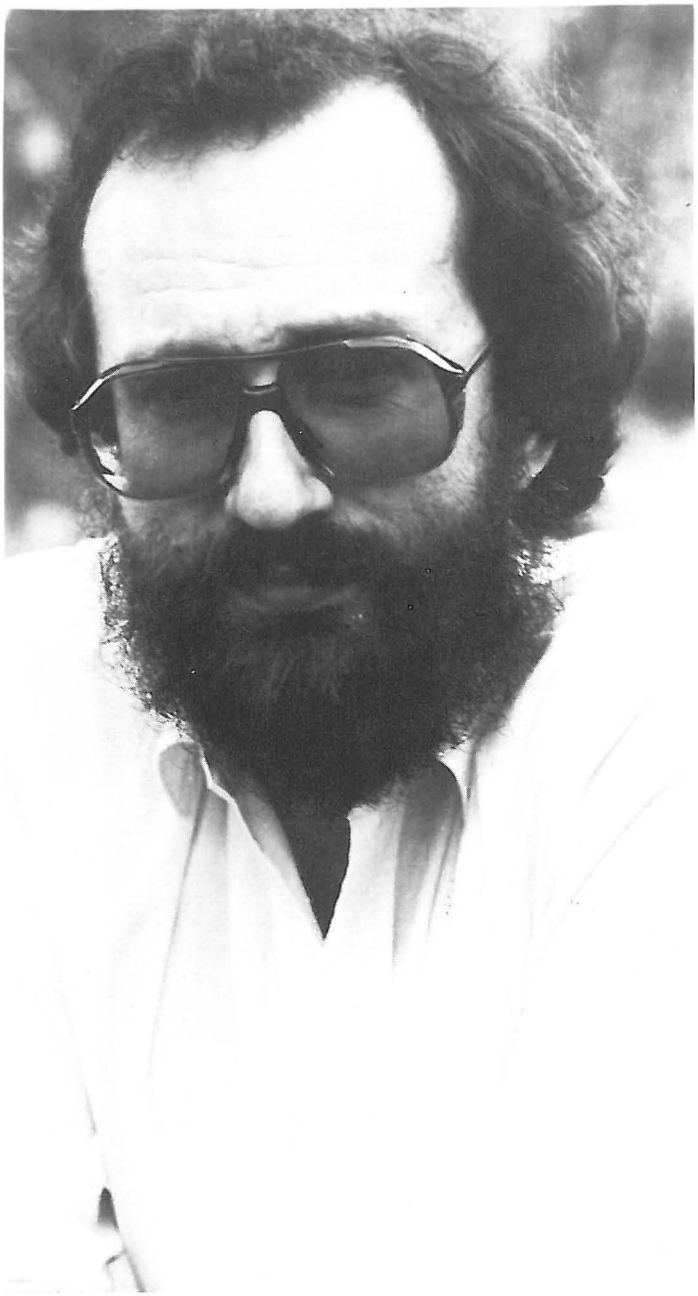

MORMORS HISTORIA

Från norrlands fjällbygder når oss denna skildring av livsöden som ger en aning om seklers kamp för existensen, livet och tron. Mycket lidande och vånda, korta ögonblick av glädje. Mycket sjukdom och död, men en vision av det land där det inte finns natt eller död. Och levande kontakt med honom som har övervunnit döden och dödsriket.

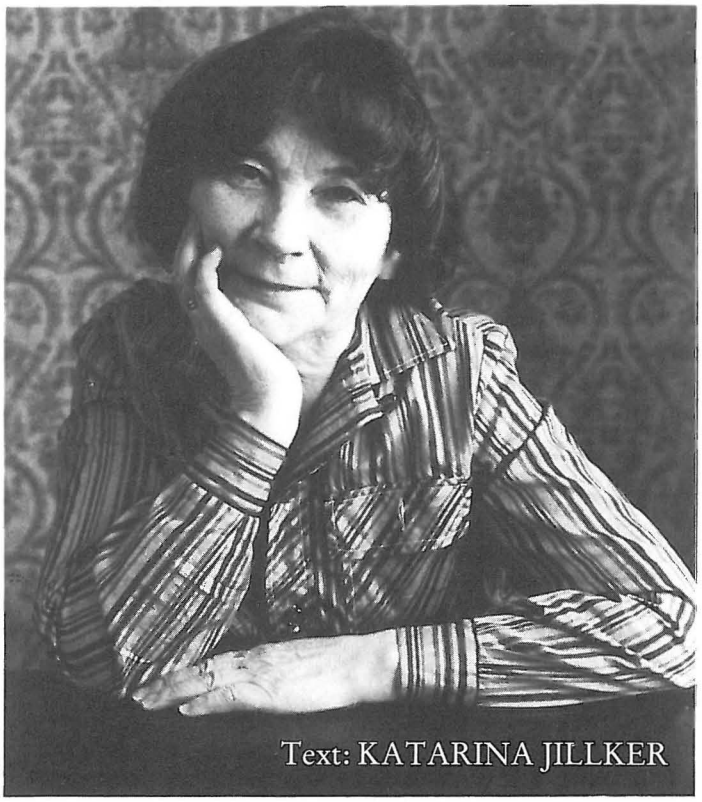

Text: KATARINA JILLKER

Min mormor hette Anna Erika och var född 1840. Hennes far blev mördad av en rasist som gav honom ett glas saltsyra i stället för brännvin.

Mormor var ung då hon gav sitt liv åt Jesus Kristus. Hon gifte sig 19 år gammal. Hennes man, min morfar, valde också Jesus som sin Herre. Morfar har jag aldrig sett, men jag har hört att han var frälst.

Mina morföräldrar fick åtta barn. Alla tre pojkarna tog Gud tillbaka medan de var små barn. Fem flickor blev vuxna och gifte sig. Alla fick många barn. Mormor hade tjugofem barnbarn. Men sex av barnbarnen tog Gud tillbaka medan de var små barn.

Alla mormors fem döttrar tog Gud hem till sig i en god ålder. Det vill säga, ingen av dem nådde längre än till 47 år. Min egen mor blev 35 år och hade då fått sju barn.

Vi blev fem syskon kvar. Min äldsta syster var 15 år och jag själv 6 år då jag blev moderlös. Mina andra syskon var 12, 8 och 2 år gamla.

Mormor hade uppfostrat sina döttrar i Herrens tukt och förmaning; det blev hennes ära.

Mormors alla svärsöner blev ensamma med små barn. Mormor själv tog hand om mig för att hjälpa min far något. Hon hade alltid något moderlöst barnbarn i sin vård så långt jag kan minnas.

Vi kusiner turades om att bo hos mormor, och nästan alla vi kan berätta om då vi var hos henne. Jag var hos mormor då min yngsta moster var sjuk i lungsot. Hon fick leva ett år längre än min mor. Moster blev 36 år.

Mormor fick bedja med alla sina barn och hjälpa dem hem till himmelen. Jag minns hur hon låg på sina knän och talade till Gud som till en far. Varje dag gjorde hon det.

Jag vill inte försköna mormors gudsfruktan; vad jag vill framhålla är bara axplock av hennes 97-åriga liv på denna jord.

Det tycks mig som satan utvalt mormor som sin måltavla. Till min mormors ära hör att hon ända till sitt sista andedrag var ståndaktig som Job och med ett klart intellekt.

Jag såg aldrig mormor gråta. Hennes ansikte var som gjutet i sten, evigt och oföränderligt.

Ett minne som säger något om mormor har jag. Det härrör från den gång när hennes yngsta dotter var död och min mosters man grät över sin döda hustru och sina två små söner. Den stackars mannen hade haft tre begravningar med bara några månaders mellanrum inom ett år. Barnen var 1 och 4 år gamla. Nu hade han bara sin femåriga dotter kvar. Aldrig i hela mitt liv har jag sett en man gråta som han. Han sade att det nog var så att hans hustru ägde sönerna och hon tog dem med sig. Mormor talade lungt och milt att hon inte trodde så: Ni har ju båda hjälpts åt!

Hon försökte ge kloka svar på frågor. Själv hade hon inga tårar. Hon hade mist sin man, sju barn och många barnbarn. Den sista dottern hade heller inte många år kvar att leva. Jag har tänkt att om inte mormor studerade Jobs bok flitigt, hur hade hon då orkat vara så fast i sin tro som hon var.

Mormor var glad när jag som föräldralös 14—15-åring fick ett hem hos troende, barnlösa makar. Hon som blev min ställföreträdande mor, var pingstvän. Pingströrelsen gjorde sitt intåg i våra trakter just då.

För att hälsa på mormor kunde jag springa de två milen över fjället. Mormor frågade om jag älskade Jesus. Hon försökte förklara för mig att ett föräldrahem inte alltid är ett bra hem. Men nu trodde hon att jag fått ett hem, och hon visade sin glädje däröver.

Jag har funderat på ibland om inte jag var mormors sista hopp här på jorden. Jag var ju hennes enda barnbarn som vuxen valt att gå den väg som hon själv redan som ung valde.

Jag är och har alltid varit som en särling bland mina syskon och kusiner. Jag var och förblev ensam. Ingen av mina släktingar tycktes vilja dela mina intressen.

Jag minns att så fort jag kunde läsa, studerade jag bibliska historien, katekesen och bibeln. Skapelsen var det intressantaste jag fann. Jag grät över Jesus på korset. Jerusalem var en märkvärdighet för mig. Jag visste inte om jag skulle placera staden i himlen eller på jorden.

Om sina barnbarnsbarn fick mormor ingen vetskap. Jag räkar generationen bara från vuxen ålder, de ännu små barnen vet man ingenting om. De är som oskrivna blad.

Jag har ett minne från min barndom. Fem och ett halvt år var jag nog, för mor var då sjuk. Jag hade stukat en fot och hade ont i den, så jag kunde inte gå riktigt. Jag satt i min mors knä, och hon sjöng på en sång för mig: "Ej natt där, ej natt där".

Det var om ett land, en mycket gammal sång. Men aldrig har jag fått tag på den sången.

Det är det enda jag minns av min egen mor. Några få ord, en sång. Men jag är tacksam för det minnet. Ett härligt minne, eller hur?

Jag var 27 år då mormor gick bort från oss barnbarn.

Nu när jag skriver det här, kan jag nästan gråta. Det var ju mödrarna som förlorade sina barn. Varför måste de alla lämna så många små barn kvar här på jorden när de själva av nåd fick gå in i evigheten? Skall någon någonsin få svar? Inte ens mormor hade något svar på det.

Vi borde hata djävulen. Hur kan någon fördraga en sådan mandråpare, folkens fördärvare?

Ändå säger Jesus att på "den dagen" skall vi inte fråga honom om något.

Huvudbry för Darwin

FRED ÖRTEGREN är forskare och förkämpe för skapelsetron. Här berättar han om en av sina utställningar. Den senaste från Eskilstuna.

Under en veckas tid har de ca 1 200 eleverna vid Eskilstunas tekniska gymnasium, Rinmansskolan, fått skapelsetron presenterad för sig genom en utställning omfattande tolv bildskärmar och en skärm med tidningsartiklar samt bokbord. Några hundra elever har också sett avsnitt från en videofilmserie, som argumenterar för skapelse och mot evolutionism. Utställningen som kallas "Huvudbry för Darwin" är gjord av en holländsk skapelsetroförening och försvenskad av "Förening för Biblisk skapelsetro i Umeå".

Till utställningen hör ett häfte med utställningens hela text och lite till. Detta delades ut till alla intresserade. Här följer några exempel på utställningsskärmarnas rubriker:
Vad hände i begynnelsen?;
Liv uppkommer inte av sig själv;
Liv kan bara skapas;
Evolution, en biologisk omöjlighet.

Videofilmen som visades kallades för "How the World came to be" (Hur världen kom till). Den sägs vara ett kreationistiskt svar på TV:s evolutionsserier av typ Carl Sagans "Kosmos". Den är producerad av den Holländska evangeliska televisionen under ledning av professor Wilder-Smith och demonstrerar att skapelse är den enda godtagbara synen för ursprung. Bibeln citeras flitigt och många naturskönа vyer återspeglar skaparens härlighet. Serien omfattar sju avsnitt på vardera 30 minuter och är tyvärr ännu ej översatt från engelska till svenska. Ett böneämne är att Sveriges TV skall ta sitt ansvar och balansera det evolutionistiska utbudet med att sända serien.

Det har verkligen varit en högintressant och spännande vecka, som jag upplever som ett bönesvar. Mitt första lärarvikariat i Eskilstuna, var just på Rinmansskolan där jag under några månader unvervisade i kemi och teknologi. Jag upplevde det svårt att nå ut till alla dessa elever med evangelium. Nu har jag under en veckas tid kunnat tala med både lärare och elever om min tro på Skaparen och Frälsaren och har fått hålla lektioner inom både religions- och biologiämnen där jag presenterat skapelseläran. Det här har lett till att jag fått besvara många frågor om livets mening, bibeln och frälsningen.

En elev hade under veckan upptäckt att han inte var den ende troende på skolan. Han var ganska nyfrälst och hade varit nära att ge upp studierna vid skolan då han upplevde skolmiljön som alltför påfrestande. Nu hade han emellertid blivit så uppmuntrad att han beslutat att fortsätta vid skolan. Detta hade kommit till rektorns kännedom och fått honom att inse behovet av ett speciellt bönerum vid skolan.

Eskilstunas båda lokala tidningar har också uppmärksammat "skapelseveckan" vid Rinmansskolan och i sina reportage faktiskt återgett en del av skapelselärans argument. Flera andra gymnasieskolor har också visat sitt intresse för att anordna en "skapelsevecka" med temadag om skapelse.

Låt oss bedja för det här! Tron på Skaparen är en förutsättning för tron på Frälsaren, *ty den som vill komma till Gud måste tro att han är till (Hebr. 11:7).* Många undertrycker sanningen, men vi är kallade till att *bryta ner tankebyggnader och alla höga bålverk som uppreser sig mot kunskapen om Gud* (2 Kor. 10:5).

Guds ambassad

Vi är Guds sändebud och ambassadörer av ett rike som aldrig kan vackla. Guds rike består för evigt. Tänk, att få vara medborgare i ett sådant rike just i denna tid som är så full av kaos och ondska. Det är verkligen ett hopp för framtiden. Vi behöver inte frukta, så som medborgare i ett sådant rike.

Men vad innebär det egentligen att vara Guds ambassadör? Hur skall vi leva vårt liv och hur skall vi ställa oss till tingens ordning omkring oss? Och framför allt, hur skall vi agera gentemot våra medmänniskor?

Jesus han säger: "Mitt rike är icke av denna världen". Han visste verkligen vem han var och varifrån han kom. Han visste att han tillhörde sin Faders rike, men han visste också vilken uppgift han hade.

Inget slavarbete

Vi som tagit emot detta erbjudande att få bli medborgare i detta rike, vi går ofta omkring med vacklande knän och delad håg. Och varför gör vi det? Jo, vi förstår inte att tillvarata våra rättigheter såsom Guds ambassadörer. Vi arbetar och sliter, pustar och stånkar, klagar och gnäller i egen kraft. Men Jesus är LIVET, och livet i Jesus är inget slavarbete. Det är uppbyggt på kärleken till Jesus. Vilka tillgångar vi har i detta liv med Jesus! Vi har inte ens tagit ut en promille. Allt detta har han vunnit åt oss genom sin död och uppståndelse. Och detta gäller inte bara oss. Det gäller hela mänskligheten. Med andra ord är alla människor rent objektivt försonade med Gud. Men alla bejakar inte detta liv och tar emot Guds gåva, sig själv till fördärv. De flesta människor lever i synd, ty synden består i att man inte tror på Guds sons död och uppståndelse och tar emot försoningen genom hans blod.

Men vi som bejakat detta liv och upplevt Jesu fullhet, vi kan inte, efter detta, fortsätta som förut och leva livet oss själva till behag. Det förpliktar att vara en himmelsk ambassadör och ett Guds sändebud.

När Jesus levde här nere på jorden tänkte han aldrig på sig själv. Han levde bara för att utföra sin himmelske Faders vilja. Ända in i döden var det hans önskan att fullborda sin Faders vilja. Han sade ju: "Fader ske icke min vilja utan din". Om han velat, hade han kunnat gå sin väg rakt igenom hopen och försvinna. Han hade också kunnat stiga ner från korset, men han valde att slutföra sin uppgift och in i det sista göra sin Faders vilja.

Uppgift i världen

När det gällde Jesu livsverk, så fanns det ingen tvekan hos honom. Han visste precis sin uppgift i världen. Därför gick han omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Han förkunnade om sin Fader och om Riket. Han botade alla slags sjukdomar och drev ut de onda andarna. Han satte de plågade i frihet. Han löste människorna ifrån all förbannelse som djävulen kastat på dem.

Min vän, har du tänkt på, att vi är pliktiga att göra samma gärningar som Jesus gjorde. Han sade ju: *"Den som tror på mig, han skall och själv göra de gärningar, som jag gör; och ännu större än dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern".* Joh. 14:12. Den här versen är verkligen värd att tänka på. Hur mycket ser vi idag av dessa gärningar som Jesus gjorde? Vi skall ju t.o.m. göra gärningar som är ännu större. Broder och syster, det förpliktar. Vi måste stanna upp och gå inför Gud. Vi måste rannsaka våra liv och be om nåd och rening från allt som binder oss. Djävulen har fjättrat oss i så många snärjande band, att vi inte orkar utföra hans vilja. Tro inte att det är hans vilja att du skall leva i trädom hela livet. I Joh. 8:36 står det: *"Om nu Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria".* En frihet som förpliktar. I församlingen har var och en sin speciella nådegåva och den skall brukas till uppbyggelse för alla. Det finns så oändligt mycket att ta ut, men om man är snärjd och bunden i olika ting, så kan man inte fungera som Gud har ämnat. Det står i en sångvers: *"Lös nu banden från din hals, du fångna Sions dotter här!"* Det måste vi göra nu, för tiden är mycket kort. Klockan är strax före midnatt för oss alla. Jesus kommer snart! Vi måste få uppleva den övernaturliga, himmelska kraften på ett mäktigt sätt. Det är väl inte meningen att Jesu brud skall vara nedbruten av sjukdomar, fruktan och annat, som Satan vill kasta över oss för att oskadliggöra oss i striden, den sista striden för själars frälsning. Det finns oanade rikedomar att ta ut från de himmelska förrådshusen. Om vi bara anade vilka resurser vi har. Nu får vi lämna jordagods och oxar och följa Jesus! Han tar hand om sina barn. Skulle det bero på oss så vore det helt ute med oss. Vi har ju inte ens tro för vårt dagliga bröd. Vi hade svultit ihjäl för länge sedan om inte vår Fader haft omsorg om oss trots vår trolöshet.

Blåögda

Den finns ett rikt och spännande liv att leva med Jesus. Jag menar inte att vi skall vara blåögda och strunta i allt som rör vårt uppehälle. Det har inte Gud

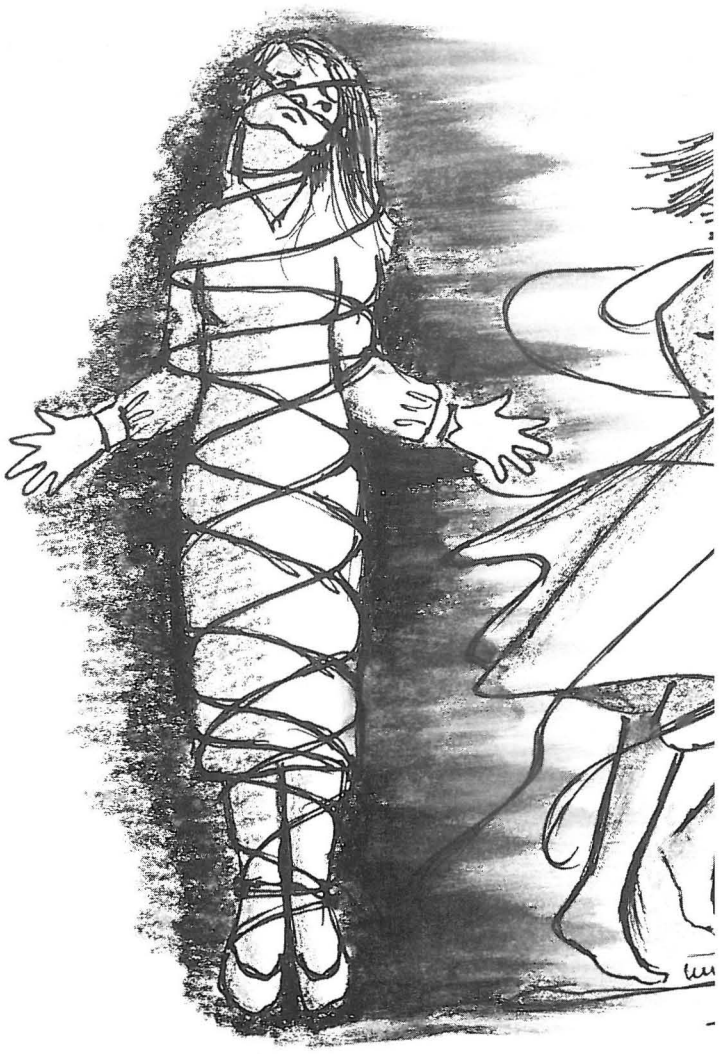

örer

Text: BRITTA IMSEN

menat. Han vill att vi skall bedja och arbeta. Men vi måste tro på under. Han är ju undrens Gud än i dag, som han alltid varit. Vi måste leva i mer intim kontakt med vår Frälsare och delge honom allt. Han älskar oss oändligt mycket, och han bryr sig om oss in i minsta detalj. Det är min erfarenhet. Ingenting är för smått eller för stort att inte hans hand kan hjälpa. Vi måste bli mer lyhörda för Guds röst för att kunna bli till välsignelse för våra medmänniskor. Det finns så mycket längtan och så många behov runt omkring oss, som bara Jesus kan fylla. Vi får be, att Jesus fyller oss med kärlek i ett rikt mått, så vi kan nå ut till dessa längtande människor. För det är du och jag som skall gå. Må den Helige Ande få uppfylla oss och bränna bort allt slagg och göra oss frimodiga och oförfärade i vår ande.

Vårt banér

Vi skall lyfta vårt banér högt, för vi har Konungarnas Konung till arbetsgivare och det är ingenting att skämmas för. Låt oss lämna det gamla med allt av misslyckanden bakom oss och se framåt. Låt oss ta nya tag i Jesu namn! Ty han har inte kallat oss till att sjunka ner i missmod och elände torterade av sjukdomar och allehanda plågoandar. Vi är ett frigjort folk. Ty Kristus har frigjort oss. "Och han har kommit och har förkunnat det glada budskapet om frid för eder, I som voren fjärran, och om frid för dem som voro nära. Ty genom Honom hava vi den ena så väl som den andra, i en och samme Ande tillträde till Fadern. Alltså ären I icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv". Ef. 2:17-20. Halleluja, vi har tillträde till Fadern genom Anden! Det är inga småsaker. Om vi med vår ynkliga hjärna kunde förstå att vi är Guds husfolk och ta ut våra rättigheter, då skulle det ske underbara ting. Jag är viss om att stora skördar för Guds rike skulle bärgas in. Anskriet ljuder mycket snart! Jag kan personligen inte tro annat än att stora skaror skall bärgas in i de himmelska ladorna innan Jesus kommer. Du som är ung, bli själavinnare! Det är det största uppdraget i hela världen. Vi som är äldre får också vara med. Det finns plats för alla i Herrens armé. Om inte du och jag ställer upp så tar Herren andra. Hans verk skall slutföras. *"Vår Herre kallar, till strids vi hastar. Nu är det heliga krigets tid!"*

En stunds stillhet

Text: GUNHILD LINDBERG

"Marta, Marta". Luk. 10:38-42.

På morgonen vill jag gärna läsa Guds ord och bedja, men man får inte glömma tacka Gud.

Maria satte sig ned för Jesu fötter för att lyssna på honom.

Marta höll på med allehanda bestyr och hon klagade. Då sade Jesus till henne — Marta, Marta, du gör dig bekymmer för så mycket, fast bara en sak behövs. Maria har valt ut det som är bäst och det skall icke tas ifrån henne.

Man behöver en stunds stillhet inför Jesus då och då. Visst måste man arbeta och känna omsorg om det man har, men tror du att du klarar dig utan Jesus, begår du ett misstag. Jesus är viktigast. Gör som Maria, lyssna till Jesus! Det är honom vi bör känna för att orka med.

En liten stund med Jesus
o, vad det jämnar allt
Och ger åt hela livet en ny och ljus gestalt.

Det är så många som vandrar utan Jesus i dag. Hur kan man leva utan Honom? Hur kan man dö utan Honom? Jag skall icke dö, det blir bara en övergång, sen är jag hemma. Det är så underbart att leva var dag, att vakna var morgon med Jesus. Du som läser det här tänker väl att det går väl för sig om man får vara frisk. Jag är inte frisk. Du bör tacka Gud, du som har hälsan. Du kanske är avsidestagen på grund av sjukdom, kanske du klagar mycket, men sätt dig ner inför Jesus, Han ger glädje för varje stund. Tänk att få vandra ett helt liv med Jesus. Men det är inte för sent att börja vägen nu, om du än är gammal. Det gäller att lyssna till Jesus, att göra hans vilja.

Det mörknar i tiden. Det skall ske innan Jesus kommer att laglösheten skall öka. Vi ser att våld, nöd och elände tilltar. Det skall så ske innan Jesus kommer. Man får ofta höra frågan varför Gud tillåter att det är svält och nöd här på jorden. Det blir värre än, käre vän, så länge människan är självisk, penningkär och storhetsvansinnig. Så länge kan det ej bli annat än nöd. Våldet börjar tillta också i vårt land. Men vi som är troende må lyfta blicken uppåt och tala med Gud. Lyssna till Jesus, se till att vi har olja i våra lampor när Jesus kommer. Jesus kommer!

Har du tänkt på att Jesus kommer? Han skall komma igen, men skall han finna tro på jorden då? Jesus kommer, är du redo? Är du redo? Han man tid att lyssna till Jesus känner man en ström av levande vatten bryta fram. Det blir sång i ens inre.

Nu kommer julen. Du kanske hör till dem som sätter ett litet barn i julkrubban, fast du inte ens tror på Honom. Jag har en stor Jesus. En underbar Jesus. Låt Honom få plats i ditt inre, låt Honom lysa fram för dig. Vänd om till din Gud, bli frälst!

Luk. 9:28-55

Gemenskapen hade varit helt underbar. Uppenbarelsen, upplevelsen och övertygelsen av sällsamt slag. De hade varit ensamma med Jesus uppe på berget, fjärran från allt stoj där nedanför. Trängseln omkring Jesus kunde bli tämligen påfrestande emellanåt, och det var tröttsamt att knuffas och skuffas av folkmassorna.

Därför får vi förstå dem när de uttalar sin heta önskan: "Jesus, här trivs vi så gott, låt oss stanna här!" Fyllda av entusiasm och ambitioner erbjuder de sig att bygga hyddor. Lägg märke till anspråkslösheten! Det var inte tempel eller palats de avsåg att bygga, bara hyddor, och det endast till Mose, Elias och Mästaren, där fanns inte några spekulationer för egen räkning. Utom detta enda, att få vara nära Jesus och ostörda ta del av allt det som hans närvaro erbjöd.

Det är väl en uppriktig önskan hos de flesta av oss: Herre, låt oss se Dig uppenbarad! Må vi slippa omgivningens intolerans och istället i avskildhet umgås med gudomliga personligheter. Vår effektivitet och verksamhetslust känner i sådana fall inga gränser. Vi vill så mycket och vi blir så osjälviska. Tror vi. Men vi bedrar oss själva, liksom Petrus, Jakob och Johannes gjorde. Ty det är vårt egenliv vi omhuldar, vår egen gamla egoism som dirigerar oss, trots att den fått religiösa, ja, t o m gudfruktiga kläder.

Text: MÄRTA BERG-STRÖMMARE

Lämna sin himmel

Denna till synes fromma önskan har emellertid icke något som helst samband med verkligheten. Den verklighet, som tvingade Jesus att lämna sin himmel, sin position och sin härlighet för att stiga ned och ikläda sig människans skepnad och gestalt. Den verkligheten väntade nedanför berget i form av en nästan outsägbar nöd.

Där står en man, väntande på Jesus. Lärjungarna har han redan mött och blivit gruvligt besviken, ty de förmådde inte hjälpa. Nu är han förtvivlad, hans enda barn plågas av krafter som ingen tycks rå på. Gossen kastas än i elden, än i vattnet som ett hjälplöst byte. Fadern kan med all sin kärlek inte göra ett enda dugg för att hjälpa honom. Han tvingas maktlös se på hur den älskade sonen slits sönder av rent djävulska makter.

Därför måste Jesus gå ned från härlighetens berg, och när han möter behovets barn, sker alltid under. Så även här, vad inte ens lärjungarna kunde, det gjorde Jesus i några få ögonblick, och nödens barn blev nådens barn. Varför det då? Jo, vi kan tydligt se av denna skildring hur Jesus i hela sin inriktning är uppsökande och utgivande. Därför var också Guds kraft verksam.

Men vad sysslade då lärjungarna med? Det förefaller som om deras intresse är helt uppknutet till dem själva och deras eget. Man behöver inte vara egoist för att vara egocentriker, men det ena såväl som det andra blir ett hinder för Andens verk.

Ibland har jag tvingats göra den reflektionen, att det tycks vara lättare att bli löst från egoism än från egocentricitet. Ty den sistnämnda kan kamouflera sig i de mest fromma skepnader. Man menar sig utföra något bra för Guds verk, medan man i själva verket eftersträvar sitt eget förhärligande. "Vi bygger för Guds rike", tänkte de tre lärjungarna på förklaringens berg. Sanningen var den att de ville bygga in Guds rike.

Motarbetar Kristus

Men det har, pris ske Gud, ännu aldrig lyckats! Jesus går sin väg, ned ifrån härlighet och tjusiga planer, till behoven som väntar. I nödsituationen vid bergets fot går diskussionens vågor höga. Är det månne metoderna man tvistar om eller är det den alltid så delikata skuldfrågan? I vilket fall som helst känns inte scenen alltför främmande.

Vi har sett månget nödens barn vända sig till himmelrikets representanter för att få hjälp, men när resultatet uteblivit, har man avfärdat problemet med följande klyscha: "Han ville inte." Dock har alltsammans haft sin egentliga orsak i lärjungarnas kraftlöshet. Ingen skönformulering i världen kan bortförklara detta. Prestigehungrande lärjungar är kraftlösa lärjungar, och partisinnade kristna är det lika illa ställt med, de t o m motarbetar Kristus. Dominanta denna proklamation, når tuoch egenkära kan de låsa hela skeendet när Guds An-

EFTERKRIS

de är å färde.

När Jesus vill tala med sina lärjungar om lidande och kors, då är de totalt oförstående. De kan helt enkelt inte ta in det, ty deras tankegångar har rört sig på ett helt annat plan: "Vem av oss är månne störst?"

Visst älskade de sin mästare och hade också tänkt följa honom, om än på sina egna villkor, kämpa för en rätt lära och en fläckfri församling. O, vilka höga ideal hade icke dessa nitiska lärjungar, vi skall verkligen inte förtala dem och svartmåla deras avsikter!

Korsets dimension

Ändå saknade de en dimension i sitt gudsförhållande. Korsets!

Inför den verklighet, som säger sanningen inte bara om vår omgivning utan även om oss själva, håller inga skenbara argument. Våra strävanden reduceras och blir det de är, oftast alltigenom själviska. Därför är det dags att göra upp räkningen med alla falska ideal! Ty vid korset börjar Guds rike!

Seloterna och alla de andra som ville se Jesus från Nasaret krönt till konung här i tiden, fick uppleva slutet på alla sina drömmar i form av ett kors. Ett tungt och anstötligt, grovt tillyxat kors. Visionerna upplöstes i nederlag och kaos. All världens förbannelse och förnedring var centrerad i denna fasansfulla symbol.

Men ur detta tillvarons, till synes största nederlag, stiger världens Frälsare fram. Ett lamm, som ser ut som om det varit slaktat och på vars läppar vilar ett segerns enkla, oemotsägliga konstaterande: "Det är fullbordat".

Det behövs inget utropstecken efter det påståendet, en hel andevärld har bevittnat det skedda. Och genom universum klingar ekot av denna proklamation; når tusenden och tusenden igen: "Det *är* fullbordat."

Syndens slavar försätts i frihet i kraft av denna seger. Genom tidsåldrarna reser sig detta erbjudande, till frihet från självviskhet, besättelse eller falsk religiositet, i form av ett kors. Ett kors! ETT KORS! Här börjar livet!

Närradiostart i Örebro

Inledningsloppet för Örebro närradio är nu kört.

Radio Maranata är med och har klart profilerat sig i det mestadels religiösa utbudet. Om någon hade väntat sig en underhållningskanal med sextiotalsnostalgi och hurtfrisk sång, så är säkert vederbörande besviken. Från första början befanns det nämligen vara en väckelsekanal, vars avsikt är att åstadkomma insiktsväckelse och samvetsväckelse.

De nu aktuella samhälls- och livsfrågorna, som t ex homosexualitet och ekonomiskt maktmissbruk etc har lyfts fram till ett obarmhärtigt skärskådande. Enkla väckelsemöten, genuina bibelstudium samt Ordets predikan är andra (smakprov) på vad lyssnarna fått sig serverat i de här sändningarna. Reaktioner har inte uteblivit! Massmedia har rasat och med djupa brösttoner hävdat olämpligheten av dylika "åsikter" i etern.

Några lyssnare har ringt och varit förargade, många obehagligt berörda, men de allra flesta har uttryckt sin tacksamhet över programmen. Man är djupt chockerade över den sanning man fått blicka in i. Den bedrövelsen är förvisso efter Guds sinne och kan leda till ett än vidare uppvaknande.

Eftersom studiofrågan ännu är olöst, hyr Radio Maranata tills vidare av Medborgarskolan, som visat ett utsökt tillmötesgående. "Studio Medvind" är namnet, och förhoppningen är att där inte börjar blåsa motvind, när väckelsens vind blir alltmer märkbar.

Evangelium är en livsangelägenhet, även i Örebro, och närradion är ett utmärkt medel att nå skarorna. Därför bör vi alltid bedja för dem som arbetar på den fronten, att de blir utrustade med den helige Andes skärpa och smörjelse. Och vi prisar Gud för den här upptakten!

Observatör i Örebro
MÄRTA
BERG-STRÖMMARE

KAMPEN OM...

forts. fr. sid. 15

kyrkan med påven i spetsen nu bedriver...

En hypotes som en av de dominikanska medlemmarna i kommuniteten kom med var kanske ganska nära sanningen:

— De evangeliska har fått alldeles för mycket inflytande och blivit alldeles för många. Det är troligen skälet till att påven nu för andra gången besöker Santo Domingo.

Dominikanska republikens folk är mycket religiöst. Huvudstaden Santo Domingo som haft sitt namn alltsedan Columbus tid med undantag för 30 år under Trujillo, betyder helig söndag. Sedan Duartes tid har landets namn varit Dominikanska republiken. En religiös känsla tycks ha legat till grund för namnvalet. Man menar att Dominikanska republiken kan härledas till latin och då skulle man få fram en ganska egendomlig betydelse; Guds hundars republik.

Den religiösa längtan hos folket har ibland tagit sig skiftande uttryck. Woodo har t ex ofta tillsammans med katolicismen en framträdande plats (trots att den officiellt är förbjuden).

Det övernaturliga fascinerar och människor omfattar med lätthet nya rörelser eller riktningar.

Kampen om själarna kvarstår. Det som nu appellererar till många människor är givetvis också kravet på rättvis fördelning och där är man beredd att gå ganska långt. Det finns inte så mycket att förlora menar man — och det med rätta.

Revolution eller väckelse med konsekvenser är den slutligt avgörande frågan.

133 PSALMEN

forts. fr. sid. 29

den sina egna uttrycksformer: »*Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt*». Apg. 2:44

Andens enhet, säger Paulus, genom fridens band, Ef. 4:3.

Det som sker nu, säger David, är likt Hermons dagg, som faller ned på Sions-bergen, Ps. 133:3.

Hermon står i Skriften som en symbol för *himmelen* (t ex i Höga Visan). Sion är *Guds konungaboning* på jorden, menigheten. Den enhet smörjelsen nu skapar på Sion, jorden, är en åskådliggörelse av den enhet som råder på Hermon, i himmelen. Det är svaret på Jesu egen bön: »*Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden,*» Matt.6:10.

Detta är församlingens kallelse och uppgift — att åskådliggöra Guds vilja och hans rike på jorden, att bli den stad på berget som inte kan döljas, att göra de gärningar på jorden som frambringar lovprisning till Fadern i himmelen, Matt. 5:14, 16.

Det är sant, här räcker inga ord — här handlar det om gärningar som bara smörjelsen kan frambringa.

Eventuella nederlag eller misslyckade försök får inte bli en orsak till resignation eller uppgivenhet, utan en sporre till ny giv, till djupare hänförelse och större uppoffringar.

— Bo tillsammans, säger David. Att bo handlar om en kontinuerlig gemenskap, det att »ständigt, var dag» (Apg.2:46) hålla sig till varandra. En fungerande gemenskap för med sig personliga offer. Många av våra egna planer och drömmar måste nödvändigtvis ge vika, men kom ihåg, just här har Herren lagt välsignelsen, liv till evig tid, Ps. 133:3.

GUDS BUDBÄRARE

forts. fr. sid. 3

eller lovsjunga, de hade kommit samman på grund av ett politiskt dekret. De var där som lojala medborgare för att fullgöra sina skyldigheter.

Helt plötsligt var det som om hela situationen förändrades. Det måste ha varit helt chockerande när plötsligt en skara trasigt klädda och möjligen också stinkande herdar kom från fälten med ett triumferande budskap: De berättade att de under natten haft änglabesök! Hade man gjort opinionsundersökning den här dagen för att testa trovärdigheten av herdarnas berättelse, så hade säkert de flesta sagt att de givetvis inte trodde på deras historia. Heliga ting ska presenteras på ett ståndsmässigt, högtidligt och värdigt sätt. Om nu Gud valt att uppenbara sig på det sätt herdarna beskrev, skulle han verkligen inte ha valt herdarna som sina budbärare, och ännu mindre stallet som plats för födelsen. Så kan vi hålla på.

Den politiska makten utövar sitt inflytande över medborgarna som blir lojala och samarbetsvilliga ända till självutplåning. Människan tänker vanligtvis mera på sina jordiska skyldigheter än på evighetens verkligheter. Det är möjligt att skattskrivningen föregicks av en andaktsstund. Om de politiska, statliga dekreten ska lyckas, måste religionen och prästerskapet vara med.

Man kan föreställa sig hela händelseförloppet upprepas i nutid. Byråkraterna sitter vid sina bord. De trakasserar sina medborgare, psykar, stämplar, numrerar och organiserar dem. Helt plötsligt kommer de där herdarna som inte var kallade till förrättningen. De skulle aldrig ha fått tjänst i en statlig byråkrati eller ha fått någon annan förtroendepost.

Nu kom herdarena från fälten och sa att de haft änglabesök under natten. Hade det varit någon annan än herdarna som kommit med denna hälsning till Betlehem vid denna tidpunkt, då hade hela bygden börjat koka inom loppet av någon timme. Men de som kom med budskapet hade inget anseende. Det kom inte från någon känd personlighet som kunde ge budskapet trovärdighet och auktoritet. Hade budskapet förmedlats av någon högre dignitet skulle nog människorna ha struntat i mantalskrivning och kejsar Augustus och allt annat. De hade fylkat sig omkring honom som var i krubban, och ropat, tillbett och ärat honom. Men vem vågade förlita sig på herdara? Istället för bejakande och accepterande, mötte grimaser ifrån de föraktfulla människorna som nedlåtande iakttog herdarna: O, tokar, svärmare, dårar! Man fnös, ryckte på axlarna och försökte manövrera ut dem. Här fanns inte tid med galenskaper och tokerier. Förvisso väntade man Messias, men han skulle komma i ära och makt — absolut inte under dessa omständigheter.

Men Messias kom. Inte under människoskarornas ovationer och hyllningar, utan nästan i anonymitetens skydd. Så trädde han in i släktet, och de som hade förutsättningar för uppenbarelsen fick den. De som var tillräckligt aningslösa, nollställda och avväpnade; fria ifrån spekulationer och fördomsfull intellektuell kunskap.

När budskapet nått herdarnas öra och trängt ner i deras hjärtan och uppfyllt dem med överväldigande glädje, hade de inget annat att göra än att dra åstad för att se. Och vi läser: *"Och de skyndade åstad dit och funno Maria och barnet som låg i krubban. Och när de hade sett det, omtalade de vad som hade blivit sagt till dem om detta barn. Och alla som hörde det, förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. Men Maria gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta."*

Det hände också andra ting i samband med Jesu födelse. I detta förunderliga skeende frigjordes krafterna. I Matteus andra kapitel läser vi: *"När nu Jesus var född i Betlehem i Judéen på konung Herodes tid, då kommo vise män från österns länder till Jerusalem och sade: Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning"*

Herdarna i Israel fick ta emot budskapet, de vise männen från österns länder anförtroddes också hemligheten. Så kom alltså budskapet både inifrån och utifrån. Men det var inte genom trovärdiga kanaler; inte genom någon offentlig förmedling. Därför kom inte heller nyhetsmedia att basunera ut det skedda i Betlehem. Där fanns ingen nyhetsreporter som tog upp herdarnas berättelse och gjorde den till dagens sensationella nyhet. Egentligen var den ju det stoff som borde ha intresserat de flesta. Men i samhället har man lärt sig att med vetenskapliga och psykologiska metoder censurera och sovra. Det gäller att ha tillförlitliga källor. Herdar räknas inte som tillförlitliga källor för etablissemanget. De har inte den värdighet man kräver av den som ska proklamera budskap av en sådan dignitet som detta gällde.

Då kom ytterligare några representanter ifrån österns länder. De var alltså inte judar, och förmodligen inte särskilt påverkade av judendomen. Sannolikheten talar för att de var astrologer; stjärndyrkare och teckentydare. Ändå föreföll de vara bättre rustade att bli bärare av det här budskapet än teologerna och de skriftlärde; det religiösa etablissemanget med överrabbinatet i spetsen där i Jerusalem. *Hedningarna!* Märkligt! De är inte de kanaler man gärna anlitar för att lösa religiös problematik, för en jude var det otänkbart att vända sig till en hedning för att få svar på teologiska frågor eller bli orienterad om tidshändelserna. I Jerusalem hade man experter med massivt material; rika källor att ösa ur. Men Gud frågar inte efter våra källor och våra reservationer. Han går sina egna vägar, och det gör han med suveränitet.

Vi kan hitta många exempel på denna Guds metod i den heliga historien. Vem hade räknat med att skökan Rahab skulle komma med bland troshjältarna? Ingen utom Gud. Vem hade räknat med att Rut skulle komma in i Jesu släktregister? Rut — moabitiskan som drogs med till Betlehem, till brödhuset av svärmodern Noomi, i en katastrofsituation. Hon, denna hedniska kvinna leddes in i Jesu släktregister. Förklara det den som kan, diskutera det den som vill, protestera emot det den som förmår — GUD GÖR VAD HAN VILL!

Många männisor var samlade i Betlehem i samband med skattskrivningen. Vilken chans, egentligen, att proklamera budskapet, ropa ut det så att det hördes mellan väggarna, i stadhus, kommunalhus och förvaltning! Men nej, Herren valde nejden, herdarna. Det fanns institutioner och makthavare i Jerusalem med befogenheter som kunde ha fått nationen till lystring. Men det var några hedningar, som inte ens hade anammat judendomen som fick uppenbarelsen. Utifrån sin kunskapsnivå fick de se något helt nytt och enastående: En ny stjärna. För dem stod det klart att denna stjärna inte var någon vanlig stjärna. Denna stjärna med det utseendet och den härligheten talade om att nu var en ny judakonung född.

För de vise männen var detta en intressant och spännande händelse, för de visste givetvis i vilket läge Israel befann sig. Det var ockuperat av Rom, behärskat av Augustus, terroriserat av Herodes, Pilatus och andra prominenta makthavare som på grund av sina gärningar och illgärningar gjort sig kända i hela världen.

De vise männen fyllde bagaget med gåvor av de mest utomordentliga slag och började sin färd till Israel. De handlade utifrån sin utgångspunkt. De visste att konungen var född, och vågade ta ett initiativ. De följde stjärnan som gick framför dem. Tyvärr gjorde de misstaget att, då de kom till Israel, ta som en självklarhet att den nyfödde konungen måste vara känd i Jerusalems kungaborg.

Denna händelse måste naturligtvis framför allt vara föremål för makthavarnas stora intresse.

Resan gick bra så länge de vise männen var utanför Israels gränser. Förvirringen inställde sig då de nådde fram till Jerusalem. Där mötte de motsägelser, likgiltighet och cynism. När de i Jerusalems kungaborg rapporterade vad de varit med om, ordnade konungen genast ett kyrkomöte. Han samlade biskoparna och de förnämsta rådgivarna på det teologiska området. De hade alltså en synod för att få detaljerade informationer om var judakonungen skulle födas. Och prästerna var naturligtvis smickrade över konungens

uppmärksamhet, välvilja och inställsamhet. Tänk, att få vara konungens rådgivare; att få sitta vid konungens bord och ge honom råd! Där satt inga medelmåttor. Intelligentian, de oförvitliga, de mest förträffliga människorna som kunde letas upp i nationens liv. Där satt de nu vid konungens bord i rang och värdighet. Man hämtade bokrullen; läste och forskade. Slutligen fick konungen beskedet, att judakonungen skulle födas i Betlehem.

Är inte detta typiskt? Vilka är det som blir den politiska maktens rådgivare; som ger kraft och auktoritet åt förföljelsen, om inte just det religiösa etablissemanget? De kallades till kungaborgen under förevändning att Herodes var intresserad av den nyfödde judakonungen. Det var det officiella skälet till detta kyrkomöte. Och kungens rådgivare och vägledare räckte vapen i hans händer som gjorde det omöjligt för honom att vidta åtgärder och aktioner riktade mot tusentals oskyldiga barn och hem i Israel. Skoningslöst arbetade han för att utrota varje spår som kunde tyda på att en judakonung var född. Och biskoparna, rabbinerna och det religiösa etablissemanget som varit honom behjälplig, blev smickrade, belönade och bejublade.

De vise männen blev naturligtvis förvånade över den uppståndelse de ställt till med. De upptäckte att de kommit in i en rövarkula. De drog sig tillbaka och sökte ny vägledning. När de åter hittade stjärnan, begav de sig, ledd av stjärnan, till Betlehem. Där fann de judakonungen, och gav honom sin hyllning.

Det religiösa fältet är farofyllt. Man kan inte lyssna till mänskliga auktoriteter utan man får vända sig direkt till Gud.

Gud har talat och han talar på denna yttersta tid till oss genom sin son. Må vi då lyssna till hans vittnesbörd så att vi inte går vilse; följer främmande opinioner och auktoriteter som verkar vilseledande och förföriska, utan lyssnar på Guds röst i vårt eget hjärta och i hans ord. Så ska vi komma rätt, dit där han är, och kunna ge honom vår hyllning utan att påverkas av opinionens raserier eller ovationer, makthavarnas påbud och diktamen, utan kunna ge honom vår hyllning och tillbedja honom i anda och sanning.

Må Gud hjälpa oss, sin lilla hjord i denna sena tid, att söka honom och söka honom på rätt sätt; lyssna till honom och ödmjukt och förkrossat följa honom på lydnadens väg.

SKÖKAN...

forts. fr. sid. 17

och sociala former med en utomordentlig härsklystnad, vilken icke blott fordrar underkastelse av den enskildes samvete utan även absolut herravälde över den inre och yttre politiken.

Den traktar å ena sidan efter att bereda en tillfredsställelse åt människornas religiösa medvetande utan att fordra ett övergivande av världen och vinner därigenom stor tillslutning. Å andra sidan söker hon bruka sin andliga makt till att utöva inflytande och kontroll över den enskildes görande och låtande liksom över de olika ländernas regering och politik.

Hela systemet är så inrättat, att det gör Rom till en stor makt, som har ett avgörande inflytande över allt som sker i världen.

Denna återuppblomstring av Romarkyrkan är för dem, som älska sin bibel, av en alldeles särskild innebörd. Vår tid, som är så rik på händelser av profetisk betydelse, har förvisso att se ett i högsta grad märkligt tecken i påvedömets växande maktställning.

Rom har två svärd, ett andligt men också ett världsligt. I Vatikanen utbildas män icke allenast till präster, utan där förberedes också präster speciellt för diplomatisk tjänst. Där danar man redskap, som skola som hittills, arbeta på att lägga världen för påvens fötter.

Ge DITT bidrag till MISSIONEN Pg. 44 10 05-6

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00, torsd 8.30 - 9.00, lörd 21.00 - 22.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)
Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88)
Post och besöksadress: Truedstorp S 28, Box 45, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 776 82, 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72 el. 964 97
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, torsd 19.30 Bibelstudium, lörd 19.30 Bön på Humlegården, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, studio och pianoverkstad.
Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa. Tel: 019 - 965 51, 96480
Lilla Bageriets brödbutiker:
Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33
Öster: Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19
Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Habo.
Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön o. bibelstudium. Övriga möten se annons GT.
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz: Fred 11.30-12.00, 17.15-17.45
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium, Torsd. 19.30 Väckelsemöte, Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 652 92, 681 61

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Följ med i Midnattsropet

Detta kommer i Midnattsropet:

PÅVEN OCH KATOLSKA KYRKAN är på stark offensiv för att bryta kyrkans dödläge. Påven Johannes Paulus reser som en modern ping-pong-diplomat kors och tvärs över hela jordklotet för att binda ihop sitt vacklande rike. Katolska kyrkan har aldrig haft en sådan påve som Johannes Paulus, unik i världshistorien. Vad är det som driver honom? Och vad är det för vidlyftiga planer katolska kyrkan har? Midnattsropet skall granska frågan.

DEN HOMOSEXUELLA RÖRELSEN bryter fram och visar på att vi befinner oss i Lots tid. Det är den tid bibeln beskriver som folkvärldens slutkris. Det homosexualiserade samhället påverkar människorna på alla områden, inom ekonomin, arbetslivet, politiken och religionen. Snart kommer en lag i Sverige som förbjuder diskriminering av homosexuella. Vad kommer detta att betyda för de kristna i vårt land? Betyder det munkavel på kristna förkunnare? Det skall Midnattsropet söka utreda i kommande nummer.

DET TOTALITÄRA SAMHÄLLET har en skrämmande aktualitet. Den nya tekniken väcker skräckvisioner till liv. Med genmanipulationer kan man förändra människans arvsmassa och med datatekniken går det att kontrollera alla hennes förehavanden. Märket, utan vilket ingen får köpa eller sälja är snart en realitet. Frågan är idag inte hur man skall kunna förhindra systemet, för det finns redan, utan hur man skall kunna hålla sig utanför det. Midnattsropet kommer att ta upp frågan.

FAMILJEN är idag måltavla för krafter som vill förändra människans situation i grunden. Genom långtgående lagstiftning vill man skapa nya samlevnadsformer, som gör människan mer anpassbar. Ett lagförslag som skall förbjuda hemundervisning av barn i storfamilj skall snart läggas fram. Några ledande maranatabröder väntar åtal för att ha försökt skydda föräldrar och deras barn mot myndighetsmissbruk. Tyvärr är det få som inser allvaret i denna utveckling och dess orsaker. Midnattsropet kommer dock att ingående analysera frågan.

Stöd Midnattsropet, Postgiro 48 64 65-8

***MIDNATTSROPET* är en tidning med det radikalt väckelsekristna budskap vårt land just nu behöver. I vår tid, som är så präglad av ytlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk tydligare än någonsin hävda bibelns auktoritet på livets alla områden. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet!**

FRIMODIG • FRISK • FRÄN

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1984.

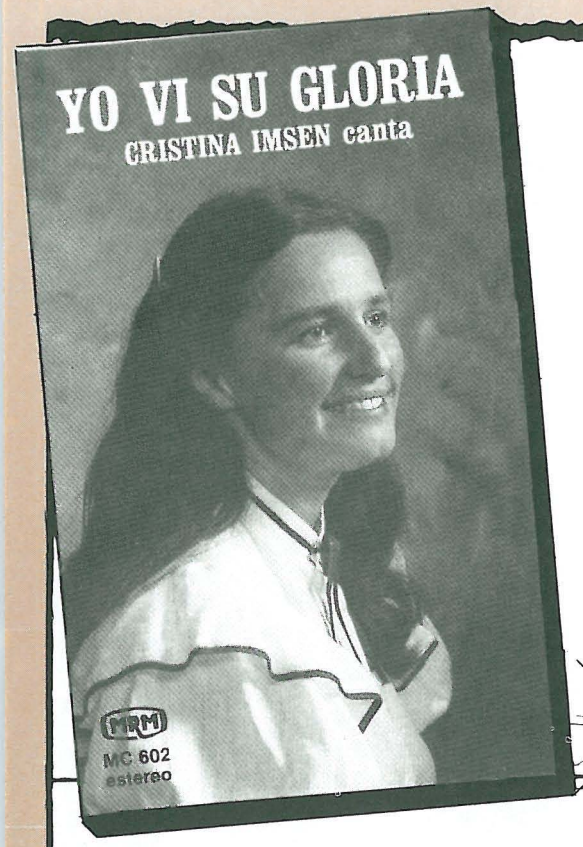

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium på spanska

YO VI SU GLORIA

Sida A:

1.YO VI SU GLORIA
4.13 Per-Arne Imsen
2.OH, TU JESUS QUE LLENAS TODO
3.42 Aage Samuelsen
3.LA CIUDAD SOBRE UN MONTE
3.10 Per-Arne Imsen
4.SI, EL ES HIJO DE DIOS
2.58 Aage Samuelsen
5.CANTA AL SENOR
2.23 Autor desconocido

Sida B:

1.AL SENOR YO LE QUIERO SERVIR
1.41 Autor desconocido
2.ALELUYA, MARANATA
3.01 Autor desconocido
3.CON AMOR MI CORAZON TOCO
3.23 Autor desconocido
4.EL EXPIO MI PECAR
2.00 Aage Samuelsen
5.DEMOS GLORIA A SU NOMBRE
2.24 Autor desconocido
6.CRISTO YO TE AMO
3.13. Autor desconocido

50:-

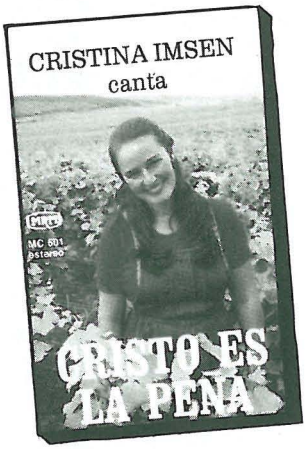

CRISTO ES LA PENA

Sida A: **ISAAC Y REBECA / CRISTO, GRACIAS TE DOY / ALABARE / FUENTE DE PAZ / CRISTO ES LA PENA DE HOREB / A LA IGLESIA DE EFESO**

Sida B: **QUIERO CANTAR UNA LINDA CANCION / QUIEN PODRA APARTARNOS DE SU AMOR / NO SE POR QUE DE DIOS LA GRACIA / CANTO ALELUYA / UNOS BRAZOS HUMILDES / DIOS NO QUISO NUNCA QUE DUDEMOS / DE LA VIDA DE LOS APOSTOLES**

Pris 50:- kr st.

MARANATA, CRISTO VIENE!

Spansk sångbok

Pris 25:-

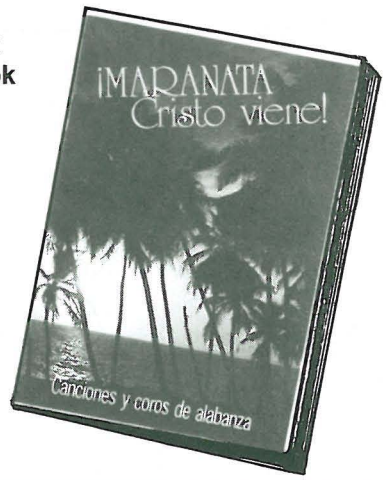

BIBELSTUDIE-KASSETTER

Pris á 30:-

Bibelstudier av GUNNO ANDERSSON

KB 840709 Kom Herre Jesus. del 1..... ☐
KB 840712 Kom Herre Jesus. del 2..... ☐
KB 840713 Kom Herre Jesus. del 3..... ☐

Bibelstudier av ARNE IMSEN

KB 30728 Jag ska göra er till människofiskare..... ☐
KB 30812 Människans slut — Guds början..... ☐
KB 31216 Tillsammans med Jesus..... ☐
KB 31218 Församlingen och partipolitiken..... ☐
KB 40709 Allting gemensamt..... ☐
KB 40811 Befrielse från avgudarna..... ☐
KB 50302 Lärjungaskapets villkor..... ☐
KB 50718 Från brudeförsamling till skökokyrka..... ☐
KB 50921 Skökans trolldom förvillar folken..... ☐
KB 51025 Kampen för evangelium..... ☐

Sänd mig mot postförskott:

.....st YO VI SU GLORIA .....st CRISTO ES LA PENA .....st SPANSK SÅNGBOK

Namn: .....

Postadress: .....

MRM **Box 344, 101 24 STOCKHOLM. Tel. 08/235 230**

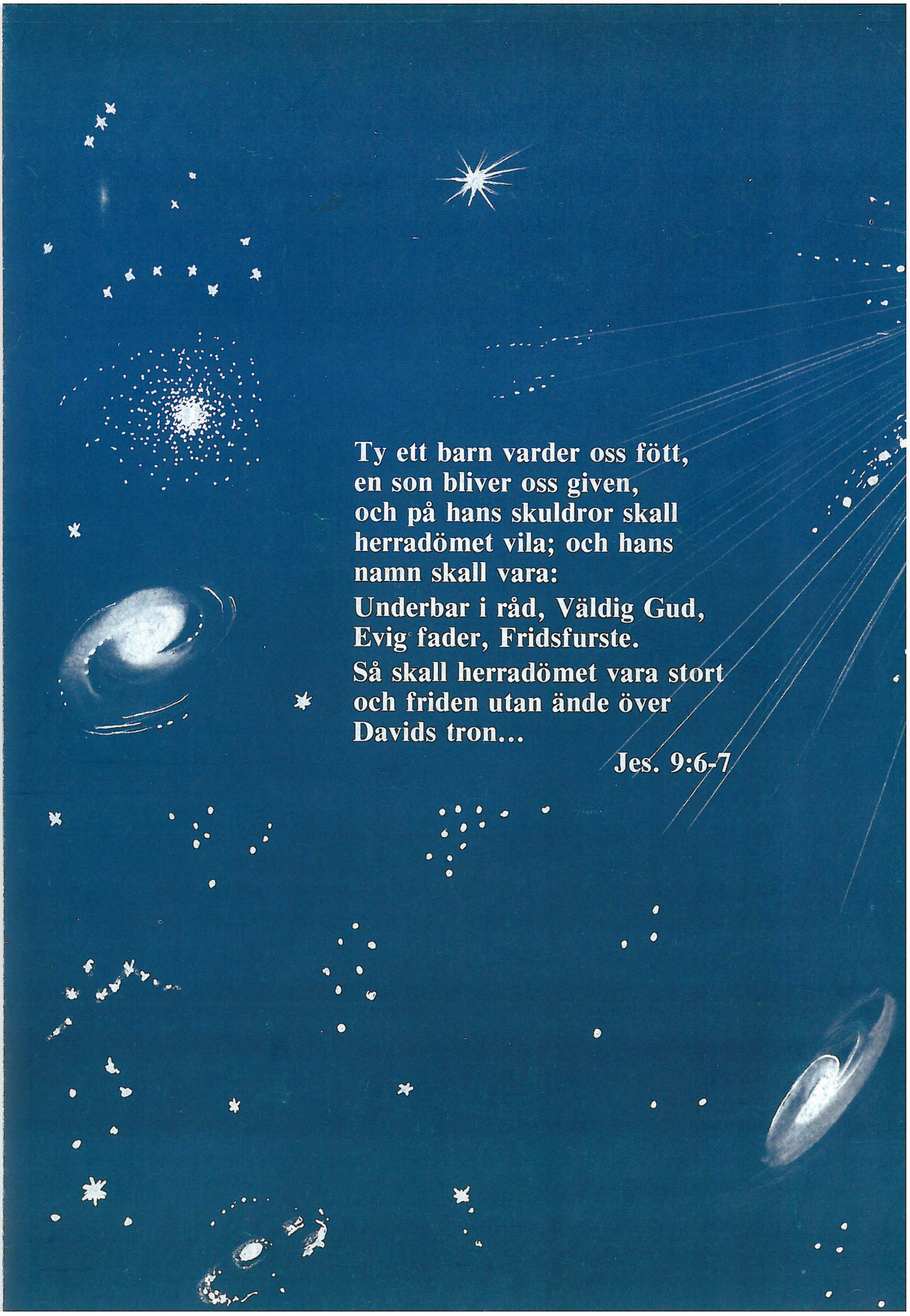

**Ty ett barn varder oss fött,
en son bliver oss given,
och på hans skuldror skall
herradömet vila; och hans
namn skall vara:
Underbar i råd, Väldig Gud,
Evig fader, Fridsfurste.
Så skall herradömet vara stort
och friden utan ände över
Davids tron...**

Jes. 9:6-7